

บทนำ

อากาศช่วงเดือนเมษายนร้อนระอุ นกกระจิบนกกระจาบ
ส่งเสียงแข็งแ่งแข่งกันกู่ร้องอย่างแข็งขัน ร่างผอมบางทิ้งตัวลงนั่งตรง
ตำแหน่งเก้าอี้ได้ร่มไม้ เหม่อมองสายน้ำเจ้าพระยาเบื่องหน้า ก่อนจะ
ทอดถอนหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน

“สายธาร”

แซะ!

เจ้าของชื่อหันไปตามเสียงเรียก ใบหน้าได้รูปของใครอีกคน
ประดับไปด้วยรอยยิ้มสดใส ยามที่อีกฝ่ายยกเลนส์กล้องราคาแพงขึ้น
มาเพื่อจับบันทึกภาพของคนตัวเล็ก

“ถ่ายทีผลออกแล้ว หน้ามันตลกนะ” คนตัวขาวส่งเสียงบ่น
พิมพ์ทำให้ใครอีกคนขยับตัวเข้ามาในระยะประชิด ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่ง
ข้างกายก่อนจะยื่นส่งรูปที่อยู่ในตัวกล้องไปให้อีกฝ่ายได้ดู

“ไม่ตลกหรอก น่ารัก” เสียงทุ่มมาพร้อมกับรอยยิ้ม แฉวตา
เป็นประกายสดใสทอดมองมาหากันจนสายธารได้แต่หลุบตาลงต่ำ
มองพื้นหญ้า คำชมซึ่ง ๆ หน้าพาให้หัวใจสั่นไหว มันเป็นความรู้สึก
พิเศษในแบบที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นกับใคร คล้ายกับระลอกคลื่นของแผ่น

น้ำที่ถูกบางสิ่งบางอย่างมากระทบ

มันบางเบาแต่มีอำนาจคงอยู่ในความรู้สึก

“อากาศร้อนเนอะ” พิมพ้าเปลี่ยนเรื่องเหตุเพราะทำตัวไม่ถูก สายธารเหม่อมองไปยังเงื่อนน้ำเบื้องหน้า มันดูสงบชวนให้นั่งมองได้ ยาวนานทั้งวันไม่มีเบื่อ แม้ว่าเขาจะเกลียดอากาศร้อนสักเท่าไรห์ แต่บรรยากาศตอนนี้มันกลับไม่ได้แย่อย่างที่คาดคิด โดยเฉพาะในเวลาที่มีใครอีกคนอยู่เคียงข้าง

ดวงตากลมเลื่อนกลับมามองเสี้ยวหน้าของคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดียวกัน อายุนามของทั้งสองคนไล่เลี่ยกัน ทำให้ความคิด ความอ่านและการตัดสินใจไม่ค่อยจะแตกต่างกันสักเท่าไรห์นัก พวกเขามีส่วนนิสัยที่คล้ายคลึงกันจนบางครั้งมันเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่เข้าใจกันอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นสายธารก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า การอยู่กับคนคนนี้นั้นทำให้เขาสบายใจ...

มันอาจจะยังไม่ใช่ความรัก...ไม่รู้สิ หรืออาจใช่

“ไม่ใช่หรอก”

“!” เสียงชายหนุ่มตรงหน้าพูดขึ้นราวกับอีกฝ่ายล่วงรู้ความคิดในใจของเขา สายธารสะดุ้งที่ถูกขัดทั้งยังมึนงง จับต้นชนปลายกับคำพูดของอีกฝ่ายไม่ได้

“สำหรับสายธาร พายุไม่ใช่ความรักหรอก” คนพูดไม่ได้มีน้ำเสียงประชดประชัน แมื่อดวงตาสีเข้มจะเจือไปด้วยประกายของความเศร้าโศก ไม่สดใสเหมือนในคราวแรก

“คือ...ธาร...” สายธารอ้าอึ้ง คนตัวขาวเริ่มจะทำตัวไม่ถูก สมองคิดหาคำพูดดี ๆ แต่กลับถูกเสียงทึมของใครอีกคนเอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

“อย่าเสียใจอีกเลย”

อย่าเสียใจ...จ้ะหรือ พายุหมายถึงเรื่องอะไรกัน

“มันอาจจะไม่ใช่ความรักในตอนนี้ แต่ธารเชื่อว่าในอนาคตมันต้องใช่แน่ ๆ ธารขอเวลา...ได้ไหม” คนตัวเล็กเลือกจะยื่นข้อเสนอ มอง

เมินประโยคก่อนหน้านั้นไปเพื่อรอฟังคำตอบจากเจ้าของนัยน์ตาโคกลมร้อนพัดเอื่อย ๆ มาปะทะร่างกาย

พายุ สิงโหยธิน ยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สลักลึกลงในความทรงจำของคนมองไปโดยไม่รู้ตัว

“ยูต้องไปแล้ว”

“ปะ...ไปไหน”

“ไปในที่ของยู” คำตอบสั้น ๆ ที่คนฟังไม่อาจเข้าใจทำให้สายธารขมวดคิ้วมุ่น มือเรียวยาวคว้าไปหาคนที่อยู่ในระยะใกล้ แต่ดูเหมือนยิ่งห่างไกลออกไปในห้วงของความรู้สึก

“อย่า พายุ...อย่าไป ธารขอเวลา ขอเวลาให้ธารได้เรียนรู้” เสียงหวานละล้าละลี้กร้องบอก เขาไม่เคยรู้จักคำนั้น เพราะกลัวเกินกว่าจะเปิดใจถึงได้พยายามวิ่งหนีหลีกเลี่ยงมันมาโดยตลอด แต่ถ้าหากต้องเริ่มต้นกับใครสักคน พายุอาจเป็นปลายทางของคำตอบ...

“ยูไม่ใช่คนคนนั้นของสายธารหรอก อย่าเสียใจ อย่าโทษตัวเองอีกเลย เริ่มต้นใหม่ได้แล้วนะสายธาร”

“ธารไม่เข้าใจ ยูหมายถึงอะไร”

“ยูต้องไปแล้ว” เสียงของใครอีกคนที่เคยอยู่ตรงหน้าดูจะถอยห่างออกไปอย่างช้า ๆ ภาพของใครคนนั้นเริ่มเลือนราง เสียงของใครสักคนที่ฟังดูเหมือนจะเป็นเสียงของตัวเองตะโกนเรียกชื่อของคนที่กำลังจากไปอย่างบ้าคลั่ง

“พายุ! พายุ! กลับมา! ได้ยินไหม! ธารสั่ง! ให้กลับมา!”

นั่นเสียงของเขาหรือเปล่า

“กลับมาเดี๋ยวนี้! ฮึก...”

เสียงคนที่ร้องให้คร่ำครวญอยู่นั้น...มันคือเสียงของเขาใช่ไหม...

“ขอร้อง...พายุกลับมา!”

เปรี้ยว!

เฮือก!

เสียงฟ้าร้องทำให้คนที่หลับไหลในวงค์แห่งความฝันสะดุ้งตื่น
สายธาร วัฒนาวนิช ผุดลุกขึ้นนั่งกวาดสายตามองไปรอบห้องอย่าง
 ลนลาน มันไม่มีแสงอาทิตย์สาดส่อง รอบข้างมืดสนิทไร้ซึ่งความสว่าง
 มีเพียงเสียงฟ้าร้องดังกึกก้องอยู่ด้านนอกที่ย้าเตือนให้คนบนเตียงได้
 รู้ว่า...นี่ไม่ใช่เดือนเมษา แต่กำลังเข้าสู่ช่วงของฤดูฝนต่างหาก

ฝันร้าย... เป็นสิ่งที่สายธารเผชิญหน้ากับมันเสียจนคุ้นชิน
 ไปหน้าของคนในความฝันยังคงเด่นชัด ยิ่งตอกย้ำถึงเรื่องราวเลวร้าย
 ในอดีตที่ตัวเขาไม่เคยคิดจะลืมเลือน

ความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ทำให้ใครบางคนต้องจากไปเป็น
 เหมือนหลุมลึกที่ตัวเขาไม่อาจหลุดพ้น แม้วันเวลาจะผ่านมายาวนาน
 ถึงหนึ่งปีเต็ม แต่ความเจ็บปวดยังคงแจ่มชัด รวบรวมมันเพียงเกิดขึ้นเพียง
 เมื่อวาน

พายุ สิ่งหยาบ คือชื่อของผู้ชายที่ตัวเขาเคยคบหาในช่วงระยะ
 เวลาหนึ่ง แต่เพราะความหวาดกลัวที่จะต้องเริ่มต้นในความสัมพันธ์
 ทำให้สายธารต้องเสียอีกฝ่ายไปอย่างไม่มีวันย้อนกลับ

**พายุฆ่าตัวตายเพราะเขาเป็นสาเหตุ เป็นความจริงที่สาย-
 ธารไม่มีวันหลีกเลี่ยงได้พ้น**

คนตัวขาวปาดเหงื่อที่ผุดซึมขึ้นข้างขมับทิ้งไป ก่อนจะเคลื่อน
 สายตาไปมองเวลาจากนาฬิกาดิจิทัลที่ติดอยู่บนฝาผนัง สีทึมลิบห้า
 นาที่ไม่ขาดไม่เกิน การนอนหลับไปเพียงสิบห้านาทีไม่ได้ช่วยให้
 ร่างกายรู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นเลยแม้แต่น้อย กลับกันมันยิ่งสูบพลัง
 ชีวิตให้ลดทอนลงได้อย่างร้ายกาจ

อ่อนล้า...แต่สุดท้าย ก็หลับไม่ลง

ร่างเพรียวบางก้าวลงจากเตียงตรงไปยังประตูตู้เสื้อผ้า เมื่อการ
 พยายามเข้านอนเร็วไม่ได้ผลอย่างใจคิด สายธารถึงต้องกลับไปพึ่งพา
 วิธีเดิม เสื้อยืดสีขาวคอกว้างกับกางเกงสีดำเข่าขาดเข้ารูปคือสิ่งที่คน
 ตัวเล็กเลือกหยิบ มันเรียบง่ายเพราะเจ้าของร่างไม่ได้ต้องการความ

พิถีพิถันแต่อย่างไร

รถแท็กซี่คือยานพาหนะที่สายธารเลือกใช้ เขาขับรถไม่แข็ง
แม้ว่าจะพอขับได้แต่ในเวลานี้เขาไม่ต้องการจะเสี่ยง

ไม่ใช่ว่ากลัวจะเกิดอุบัติเหตุแล้วต้องตายไป สิ่งที่สายธารกลัว...
คือการไม่ตายต่างหาก

การไม่ตายและต้องทนรับรู้ชีวิตอยู่ต่อไปในโลกที่แสนโหดร้าย
ความรู้สึกทุกข์ทรมาน นั้นแหละคือสิ่งที่น่ากลัว

“K Pub” บอกชื่อสถานที่แก่คนขับก่อนจะปล่อยให้ตัวเองจม
จมกับหยาดเมื่อดฝน ฝ้ามองดูมันตกกระทบลงบนบานกระจก ปล่อยให้
ให้สมองว่างเปล่าเลื่อนลอยไร้ความคิด แต่จิตใจกลับไม่อาจหาความ
สงบลงได้

สามสิบนาทีกับการเดินทางยามค่ำคืน เขาเรียวกาตัวเองก้าว
เข้าไปยังบาร์คาดฟ้าสุดหรูของตึกใจกลางกรุง แสงไฟในร้านแห่งนี้มี
สลัวคือสิ่งที่ตัวเขาถูกอกถูกใจเป็นที่สุด คนตัวขาวมุ้งตรงไปยังโซนบาร์
ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้ทรงสูงที่ถูกจัดวางเตรียมไว้รองรับแขก
พนักงานชายคนเดิมที่เห็นหน้าค่าตากันจนคุ้นเคยหันมาแย้มยิ้มให้
ด้วยท่าทางกระตือรือร้นเหมือนดังเช่นทุกวัน

“สวัสดีครับ วันนี้รับเหมือนเดิมไหมเอ๋ย”

“คุณว่าวันนี้ผมควรดื่มเหมือนเดิมหรือเปล่า แนะนำหน่อยสิ”
ร่างบางถามกลับ พลางทำคางกับตัวบาร์เพื่อพูดคุยกับบาร์เทนเดอร์
หนุ่ม สีหน้าเรียบเฉยแต่ชวนมองพาให้คนที่ผ่านไปผ่านมาต้องหันกลับ
มาจับจ้อง จมูกโตงรับกับริมฝีปากอิม ผิวกายขาวละเอียดที่แม้จะอยู่
ในชุดที่แสนธรรมดา แต่กลับมีเสน่ห์กลิ่นอายของความเข้ายวนอยู่ใน
ในที่

“ไม่ใช่ว่ามีเมนูเครื่องดื่มใหม่ใจมาอยู่แล้วหรือครับ” คำตอบของ
คนหลังเคาน์เตอร์บาร์เรียกเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ จากสายธาร
ได้ เขาเรียวยกขึ้นไขว่ห้างในทำนองประจำ ก่อนจะเอ่ยสั่งความต้องการ

ของตัวเองออกไป

“วันนี้ขอเที่ยวไม่ผสม”

“สักครู่เดียวครับ” คำตอบรับแข็งขันถูกส่งมาพร้อมรอยยิ้มอีกครั้ง เจ้าของดวงตากลมใสทอดสายตากวาดมองไปรอบ ๆ ร้านฆ่าเวลา รอคู่มือของตัวเอง เป็นคืนวันเสาร์ที่ผู้คนไม่ค่อยพลุกพล่าน เหมือนอย่างปกติ เดว่าคงเป็นผลมาจากพายุฝนที่กระหน่ำเทลงมา ตั้งแต่ช่วงหัวค่ำมาจนถึงเวลานี้

แก้วเหล้า Gin ถูกพนักงานคนเดิมยกมาเสิร์ฟไว้ข้างกาย เมนูปกติของสายธารคือ Gin Tonic แต่วันนี้เขาไม่ได้ต้องการมาดื่มเพื่อหนึ่ง ซิล เหล้าเพียวจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับค่ำคืนนี้ มือเรียวยกแก้ว ที่มีน้ำใสใสขัดกับรสชาติขมปร่าขึ้นมาจิบ ความร้อนแล่นวาบไหลผ่าน ลำคอ มันช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นแต่ยังไม่ใช้ทั้งหมดของความต้องการ

“ที่นั่งข้าง ๆ ยังว่างไหมครับ”

นี่สิ...ใช่

ดวงตากลมโตเบนจากแก้วเหล้าในมือขึ้นมาสบมองเจ้าของ ประโยคคำถาม แสงเทียนจากบาร์สตูดิโอเข้าที่ครึ่งโบน้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง รูปลักษณ์หล่อเหลาสไตร์ฟิมพ์นิยม การแต่งตัวบ่งบอก ช่วงอายุที่ดูจะไม่ห่างกับตัวเขาเท่าไรนัก เฉลอ ๆ ดีไม่ดีอาจจะเด็ก กว่าด้วยซ้ำ...

“อยากนั่งหรือเปล่า” เสียงหวานตอบคำถามด้วยคำถาม พาให้ คนฟังกระตุกยิ้มมุมปากอย่างเสียไม่ได้ สายธารยกแก้วเหล้าในมือขึ้น ละเลียดจิบอีกครั้ง ปล่อยให้ของเหลวไหลผ่านก่อนจะเก็บกลิ่นลงคอ ให้ใครบางคนมองตามอย่างไม่อาจละสายตา

“อยากครับ”

“ถ้าคุณต้องการ เชิญครับ” บทสนทนาระหว่างคนสองคนดำเนิน ไปอย่างลื่นไหล มันไม่ใช่การถามไถ่ชื่อเสียงเรียงนาม เพราะไม่ใช่ปัจจัย หรือจุดประสงค์หลักของกันและกัน

ต่างฝ่ายต่างรู้ดี แต่การทำธุรกิจชั่วข้ามคืน
หวังกอบโกยผลประโยชน์ร่วมกัน
มันก็เท่านี้แหละชีวิต ไม่มีอะไรยาก ไม่มีอะไรง่าย

แอลกอฮอล์และเชกซ์ คือปัจจัยหนึ่งในความต้องการของมนุษย์
สายธารไม่รู้สึกว่านี่เป็นเรื่องใหญ่ กับอิคเค...หาเรื่อง ‘นอน’ กับใคร
สักคนเพื่อให้ร่างกายอ่อนล้าถึงขีดสุด มันไม่ใช่ครั้งแรกและแน่นอนว่า
ไม่มีทางเป็นครั้งสุดท้าย ตราบใดที่ตัวเขายังไม่สามารถข่มตาหลับได้
ด้วยตัวเอง...วัฏจักรวังวนนี้จะยังคงต้องดำเนินต่อไป

...

เสียงหอบหายใจดังอยู่ภายในห้องของโรงแรมที่เชื่อมติดกับร้าน
บาร์ สถานที่ที่ถูกเลือกสำหรับการทำกิจกรรมลับในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม สายธาร
ปล่อยให้ร่างกายเป็นอิสระไปตามกลไกธรรมชาติ หลังจากทำความเข้าใจ
เข้าใจกันตามข้อตกลง ห้ามทิ้งร่องรอย และ...ห้ามเปิดไฟ อาจจะฟัง
ดูแปลกประหลาด แต่เป็นเพราะเขาไม่มีวิธีสนิมอยากเห็นและจดจำ
ใบหน้าคู่นอนของตัวเอง ความมืดมิดจึงเป็นตัวเลือกที่สายธาร
โปรดปรานมากที่สุด

ใบหน้าหวานเซดสูง ปลอดภัยเสียงครางหวานหู ยามร่างกาย
ถูกกระแทกกระทั้นพรากสตินึกคิดเป็นช่วงเวลาที่ถูกมอมเมา ลุ่มหลง
หลอกลวงตัวเองว่าสุขสมจากทางร่างกาย แต่จิตใจยังคงเคืองเคี้ยว
เดียวดายไม่เปลี่ยนแปลง...

“เออ โคตรดี บรรยายไม่ได้เลยอะ กูว่าจะขอซ้ำ ติดใจดี จริงจิง
ท่าอะไรวะ มึงก็รู้ กับความสัมพันธ์แบบนี้ไม่มีใครเขามาจิงจิงหรอก”
เสียงของชายหนุ่มคู่ขาในคืนนี้ดังเล็ดลอดจากกระเบื้องเข้ามาให้คนที่
เพิ่งออกมาจากห้องน้ำได้ยิน สายธารแค่นยิ้มกับความคิดของอีกฝ่าย
ไม่ได้นึกโกรธเคืองเลยสักนิด เพราะเข้าใจดีทุกอย่าง

เสื้อผ้าชุดเดิมถูกหยิบกลับมาสวมใส่ ไม่มีบทสนทนาหรือคำพูด
บอกลาระหว่างกันเพิ่มเติม สายธารเพียงแค่พาดตัวเองจากมา ขึ้นรถ

แท็กซี่เพื่อกลับไปยังสถานที่ที่ตัวเองอาศัยอยู่
วันนี้เหนื่อยแล้ว...หวังว่าเขาจะหลับลงได้จริง ๆ สักที

เสียงฟ้าฝนยังคงคำรามกึกก้อง สายธารทิ้งร่างขดตัวลงใต้
ผ้าห่มที่ให้ความอบอุ่นแค่เพียงร่างกาย หลับตาลงพลางบอกตัวเองว่า
อีกไม่กี่ชั่วโมงแสงอาทิตย์แรกของวันจะมาเยือนแล้ว ถึงเวลาที่ควรข่ม
ตาให้หลับลงเสียที

'พายุ! พายุ! กลับมา! ได้ยินไหม! ธารส่ง! ให้กลับมา!'

เสียงหนึ่งในความฝันย้อนกลับเข้ามาในโสตประสาทอันเลื่อน
วาง ให้สายธารได้หาคำตอบให้แก่ตัวเอง

...ใช่ มันคือเสียงของเขา...

'กลับมาเดี๋ยวนี้! อีก...'

เสียงคนที่กำลังร้องให้คร่ำครวญอยู่นั้น...คือเสียงของเขาเอง
แต่เป็นเสียงที่อยู่เบื้องลึกภายในจิตใจ เป็นเสียงที่ไม่มีใครเคย
ได้ยิน...

ความเปียกชื้นจากทางดารินไหลลงสู่หมอนใบใหญ่ ก่อนจะซึม
หายไปราวกับมันไม่เคยเกิดขึ้น ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น นอกจากผู้เป็น
เจ้าของความเจ็บปวด ความเหนื่อยล้าสะสมกำลังทำหน้าที่ของมันได้
อย่างมีประสิทธิภาพ สมอมนินเบลล แต่ยังคงไม่ขาดสติ ในมโนสำนึก
สายธารปลอบตัวเองว่า ความเจ็บปวดของคนเรามันมีระยะเวลาของ
ความรู้สึก แม้จะยาวนาน...แต่สักวันเขาจะก้าวข้ามผ่านความเลวร้าย
ในอดีตเพื่อไปเริ่มต้นใหม่...

'อย่าโทษตัวเองอีกเลย เริ่มต้นใหม่ได้แล้วนะสายธาร'

ใช่...เริ่มต้นใหม่...

ฟังดูแสนง่ายดายเหลือเกิน แต่ไม่มีใครเคยเอ่ยบอกถึงวิธีของ
การข้ามผ่าน มันเหมือนจะง่ายแต่สายธารไม่รู้จริงๆ ว่าต้องทำอะไร
สิ่งที่ดีที่สุดที่สุดในเวลานี้คือการขดตัวให้เล็กลง กอดปลอบประโลม

ตัวเองภายใต้แสงสว่างของวันใหม่ที่กำลังคืบคลานเข้ามา...
สักวันหนึ่งมันจะผ่านพ้นไป
สักวันจะต้องดีขึ้น...
ใช่ สักวัน...ที่ไม่รู้ว่าจะมาถึงเมื่อไหร่...

Chapter 1

รอบบ่อน

สายธารตื่นขึ้นในช่วงสายของวันใหม่ ท้องร้องประท้วงไป
ตามความต้องการพื้นฐานของร่างกายมนุษย์ สี่ห้าชั่วโมงที่หลับไปพอ
ทำให้มีเรี่ยวมีแรงเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ข้าเรียวก้าวลงจากเตียง ตัดใจ
ลุกไปจัดการทำธุระส่วนตัวภายในห้องน้ำ ชุ่มความรู้สึกที่อยากนอน
ต่อไปให้พ้นทางเพราะรู้จักร่างกายตัวเองดี การนอนให้หลับเป็นเรื่อง
ที่ยากพอ ๆ กับการพยายามจะนอนต่อ สิ่งนี้คือเรื่องจริง

“เรื่องถ่ายแบบเครื่องเพชรคอลใหม่ เดี่ยวพลจะให้ทางเลขาฯ
ติดต่อไปนะครับ” เสียงของ เหนือชล วัฒนวานิช ผาแฝดคนพี่กล่าว
กับใครสักคนเสียงเรียบ สายธารเดินลงมาจากชั้นสองของตัวบ้าน ก่อน
จะได้พบกับคนที่หน้าตาเหมือนกับตนเองกำลังนั่งพูดคุยกับแขก
คนหนึ่งอยู่ตรงโซฟาตัวใหญ่กลางบ้าน

“โอเคจ้ะ ขอแบบอลังการเลยนะรอบนี้ อย่าลืมหาภาพพิเศษให้
ด้วยนะ คนกันเอง เออแล้วนี่สายธารยังไม่ตื่นอีกหรือ” เสียงของป้า
พิศมัยญาติห่าง ๆ เอ่ยถามด้วยท่าทางที่สายธารมองปราดเดียวก็พอ
จะเดาได้ถึงจุดประสงค์ของคนพูด มันไม่ใช่เพื่อการถามไถ่

“ป้านี้อายุยี่สิบห้าแล้วไม่ใช่หรือ น้องเรานอนตื่นสายขนาดนี้จะ

ไปทำมาหากินอะไรได้ ใช้เงินพอกับแม่เราไปตลอดแบบนี้ไม่ไหวเลย”
หญิงวัยห้าสิบปีพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนนอกอ่อนใจ เป็นความหวังดีจอม
ปลอมที่ทำให้เอาเหนือชลเริ่มออกอาการไม่พอใจทางสีหน้าขึ้นมาบ้าง

“คุณป้าครับ...”

“นั่นสิครับ ผมควรไปทำมาหากินอะไรดี” สายธารก้าวเข้ามา
ขัดจังหวะอารมณ์ที่กำลังจะพุ่งสูงของพี่ชายฝาแฝดตัวเองได้ทันห่วงที่
เหนือชลไม่จำเป็นต้องปกป้อง หรือลดตัวลงไปทะเลาะกับใครเพื่อเขา
อีก...

ป้าพิศมัยส่งรอยยิ้มฝืดเฟื่อนมาให้คนที่มึนคักก็เป็นหลานห่าง ๆ
ยามอีกฝ่ายทิ้งตัวลงนั่งที่โซฟาฝั่งตรงข้าม ใบหน้าหวานประดับด้วย
รอยยิ้ม แต่กลับสัมผัสไม่ได้ถึงความเป็นมิตรไมตรีเลยสักนิดเดียว

“ป้าแค่เป็นห่วง กลัวว่าเราจะลำบาก”

“ฉันรับผมเข้าไปทำงานที่บริษัทเครื่องเพชรของคุณป้าหน่อยสิ
ครับ ขนาดลูกชายของคุณป้าที่ใช้ชีวิตละเหยิงกว่าผมยังมีชื่อขึ้นแท่น
เป็นผู้บริหารได้ รับผมเพิ่มเข้าไปอีกสักคนคงไม่เป็นไรมั้ครับ ได้ข่าว
มาว่ารายนั้นทำอะไรไม่เป็นเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ” แต่ไหนแต่ไรมา
สายธารไม่เคยคิดเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับใครก่อน ยกเว้นเสียแต่ว่าคน
พวกนั้นจะยื่นจมูกเข้ามาสอดวุ่นวายในพื้นที่ของเขา ไม่หาเรื่องไม่ได้
แปลว่าจะไม่ตอบได้

พิศมัยหน้าซีดยิ่งกว่าซีด เธออีกอึกเพราะรู้ว่า สิ่งที่คนอายุ
น้อยกว่าตอกกลับมามันเป็นความจริงเสียยิ่งกว่าจริง ลูกชายตัวดีของ
เธอเป็นนักท่องราตรี มีเรื่องปวดหัวให้เธอคอยวิ่งแก้ข่าวให้ไม่เว้นแต่ละ
วัน

“ผมไม่มีงานทำ ไม่มีหลักแหล่งอะไรเป็นขึ้นเป็นอันหรือก แต่
อย่างน้อยผมมีมารยาทเป็นของตัวเอง ซึ่งผมคิดว่ามันน่าจะเป็นเพียง
พอแล้วนะครับ สำหรับการใช้ชีวิต” รอยยิ้มบางยังคงประดับอยู่บน
ใบหน้าของผู้พูดไม่จางหาย

เหนือชลลอบยิ้ม อดขำไม่ได้กับความแสบสันของน้องชายตัวเอง ป้าพิศมัยที่ชอบบ่นเรื่องของคนอื่นสมควรแล้วที่จะต้องโดนแบบนี้

บุคคลที่สามหน้าตึง ลุกขึ้นจากโซฟาหอบตัวเองระเห็จกลับไป ในทันที หลังจากไม่สามารถทนนั่งฟังคนเด็กกว่าถอนหงอกต่อไปได้ สายธารรอยยิ้มใจอย่างเหนียวหนำก่อนจะเอนกายที่เคยตั้งตรงราบไปกับโซฟา เมื่อพื่นที่ภายในห้องรับแขกเหลือเพียงแค่พื่นน้องร่วมสายเลือด

“หิวไหม เดี่ยวพี่ทำอะไรให้ทาน เอาเป็นข้าวผัดไข่ดีไหม” ถ้อยคำเป็นห่วงเป็นใยจากคนในครอบครัวช่วยให้คนฟังรู้สึกดีขึ้นอยู่ไม่น้อย สายธารหลับตาลงพลางพยักหน้ารับข้อเสนอนของคนที่ ก่อนจะค่อย ๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งหลังจากที่ใครบางคนเดินห่างไป สายธารรู้ดี เหนือชลเป็นห่วงเขา แต่ไหนแต่ไรมันเป็นแบบนี้เสมอ แม้คนทั้งคู่ต่างจะเคยผ่านช่วงเวลาของความไม่เข้าใจ แต่ในตอนนี้นั้นเปลี่ยนไปแล้ว

[จะกลับมาตอนใดเมื่อไหร่] เขาเรียวที่กำลังจะก้าวตามเข้าครัว ไปหาคนที่ เป็นอันต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงของบุคคลที่สามดัง เล็ดลอดออกมาจากโซนห้องครัว เหนือชลกำลังจัดการล้างผักอะไรสักอย่างที่สายธารไม่รู้จักด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

“อะไรกันครับ เหนือเฟิ่งจะกลับบ้านมาเมื่อวานเอง” คนที่กำลังเตรียมวัตถุดิบสำหรับทำอาหารมือส่ายให้น้องชายเอ่ยปากตอบร่วงสูงของคนรักที่วีดีโอคอลมาหากันด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

[เสียคิดถึง] น้ำเสียงอดอ้อนที่ไม่น่าเชื่อเลยว่าอีกฝ่ายจะมีมุมแบบนี้ทำเอาสายธารรู้สึกขนลุกขึ้นมาแปลก ๆ ไม่อยากเชื่อหู แต่เขารู้ดีว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความฝัน

“รู้แล้วครับ แต่สายธารอยู่คนเดียว เหนือไม่...”

[ไม่อยากทิ้งน้อง เสียรู้] เอาแบบนี้ดีไหมครับ เสียทำห้องให้สายธารเพิ่ม พาน้องมาอยู่ด้วยเลยเป็นไง] เดาว์เหมือนไปคงได้ยิน

พี่ชายเขาพูดประโยคนี้ให้ฟังมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ถึงได้จำได้ขึ้นใจ

“ใช้เงินแก้ปัญหาอีกแล้วนะครับ อย่างอแงนะ ขอเหนือทำข้าวผัดให้น้องก่อน สายธารรออยู่ น้องหิวละครับ”

[ครับ ก็ได้ เสียรักเหนือนะครับ] สายธารนึกเข้ากับความเป็นไปของคนในโทรศัพท์ ไม่หือไม่อือตามใจพี่ชายเขาทุกอย่าง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอีกฝ่ายคิดถึงพี่ชายเขามากขนาดไหน ยืนยันได้จากดวงตาละห้อยที่ไม่มีใครเคยได้เห็นนั่นแหละ

“ครับ รักเสียเหมือนกัน” สายธารตัดไปแล้ว เหนือชลหันกลับมาง่วนอยู่กับการผัดข้าวอีกครั้ง อีกฝ่ายดูหิบบ้างอะไรคล่องแคล่วกว่าเขามาก ทั้งที่จริงอายุของพวกเขาไม่ได้ต่างกันเลยหากเทียบเป็นจำนวนปี ไปหน้าของคนพี่ยังคงไว้ซึ่งรอยยิ้มจาง ๆ ออราแห่งความสุขดูจะแผ่ขยายโอบล้อมรอบตัวอีกฝ่ายไว้จนสายธารอดไม่ได้ที่จะยิ้มตามไปด้วย

เขาเป็นบุคคลที่ไม่เคยเชื่อถือในคำว่ารัก แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเหนือชลกับเหมือนไฟเป็นรักแท้จริงที่ย่อมเสียสละให้กัน มันหาได้ยากแสนยากบนโลกใบนี้ และไม่ใช้กับทุกคนที่จะสามารถหาเจอ

คนเกิดทีหลังลอบมองแผ่นหลังของพี่ชาย เขาอยากให้เห็นชลไปมีชีวิตของตัวเอง ไม่ต้องคอยมาพะวักพะวนเป็นห่วงกันอยู่แบบนี้ แต่ก็รู้ดีอยู่แก่ใจว่าต่อให้จับเข้าพูดคุยกันตรง ๆ อย่างไร เหนือชลคงไม่มีวันยอม อีกฝ่ายเป็นแบบนี้อยู่เสมอ ยึดมั่นในหน้าที่ของพี่ชายแบกภาระทุกอย่างไว้บนไหล่เล็ก ๆ นั้น

ถ้าหากเขายังอยู่ที่นี้ เหนือชลจะไม่มีวันปล่อยวาง...

สายธารคิด...และมันไม่ใช่ครั้งแรก เขาอยากมีอิสระ ไปที่ไหนก็ได้ในที่ไกล ๆ ที่ไม่มีใครรู้จักกัน การเริ่มต้นใหม่อาจไม่ใช่แค่เรื่องของความรู้สึก แต่หมายรวมถึงสถานที่อยู่ และชีวิตใหม่...

ฝาแฝดคนที่วางข้อส้อมที่ถืออยู่ลง อาหารเย็นตรงหน้า
จากฝีมือ ป้าสำลี แมนมคนโปรดไม่อร่อยเหมือนอย่างที่เคย หลังจาก
ได้รับรู้ถึงความต้องการของน้องชายฝาแฝด คือเร็วสวดยกซิมวอดมุ่น
ทำสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะเอ่ยปากบอกคนเป็นน้องด้วยน้ำเสียงเครียด
“พี่ไม่ให้ไป”

“พี่รู้ดีว่านี่ไม่ใช่ประโยคคำถาม” ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ดีขึ้น
มากแล้ว แต่สายธารยังคงเป็นเด็กหัวแข็งเหมือนอย่างเคยไม่ยอม
เลิกรา อาจเป็นเพราะเหนือชลคอยตามใจน้องมาตลอด พอถึงเวลา
จะออกคำสั่งบังคับสายธารถึงไม่นึกกลัว

“แต่เซียงใหม่มันไกล ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง” ถ้าแค่
ไปเที่ยวเล่นวันสองวัน เหนือชลไม่คิดห้ามหรือก แต่นี่กลับมาบอกกัน
ว่าไม่มีกำหนดกลับ แบบนี้จะยอมปล่อยให้ไปได้อย่างไร

“ธารอยากไปพักผ่อน ยังไงพอกับแม่ก็ไม่ได้อยู่ที่นี้อยู่แล้ว
นาน ๆ ทีถึงจะกลับ อย่าห้ามธารเลย” เป็นความจริงในสิ่งที่สายธาร
พูด ท่านเจ้าสัวกับคุณหญิงอัมราออกเดินทางอีกแล้ว ไม่มีกำหนดการ
แน่ชัดว่าจะกลับเมื่อไหร่ เหมือนอย่างทุกครั้งที่ผ่านมา

สายธารไม่ได้โกรธพอกับแม่อีกแล้ว เพราะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุก
อย่างที่ทั้งสองคนเพียรสร้างทำนั้นมันเป็นเพราะใคร แม่ลึก ๆ จะยัง
ว่าเหว่ แต่ไม่ได้โกรธเคืองหนักหนาเหมือนอย่างวันเก่า ก็แค่ไม่อยาก
ใช้ชีวิตเหงา ๆ เหมือนเคยในสถานที่เดิม ๆ

“นั่นพี่ไปด้วย” คำพูดของเหนือชลทำเอาร่างสูงที่นั่งร่วมโต๊ะใน
ชุดสูทผ้าเนื้อดีถึงกับหันขวับมาจับจ้อง เหมือนไฟหน้าตัง คนที่ผ่าน
การประชุมงานมาทั้งวันแล้วไม่เครียดตอนนี้เริ่มเครียดขึ้นมาบ้างแล้ว

“ถามสามีพี่หน่อยไหม” สายธารพูดด้วยน้ำเสียงติดตลกให้
ใบหน้าของคนเกิดก่อนเห่อร้อน เหนือชลอีกอึกหันหน้ามามองคนที่
ได้ชื่อว่าเป็นสามีตัวเอง แล้วก็ได้แต่เสสายตากลับไปมองทางอื่น

“อีกอย่าง...พี่มีงานต้องทำ จะตามไปได้ยังไง อย่าลืมนสิ เอาเป็น

ว่าตกลงตามนี้ ห้ามคัดค้าน” ร่างบางลุกขึ้นรวบรัดตัดบท ก่อนจะส่งยิ้มไปให้คนเป็นพี่เขยเป็นสัญญาให้ช่วยจัดการต่อ

เหนือชลตั้งท่าจะลุกตามไปคุยกับน้องให้รู้เรื่อง แต่กลับถูกมือนางของคนที่ข้างกายคว้าตัวเอาไว้ก่อน

“เหนือ ใจเย็น ๆ นั่งลงก่อน”

“แต่ว่า...”

“เชื่อเฮียนะครับ นั่งลงก่อน”

เหนือชลเม้มริมฝีปาก ซึ่งใจคิดอยู่เล็กน้อยถึงยอมนั่งลง ปล่อยให้คนเป็นคู่ชีวิตได้จัดแจงหมั่นแก้อี๋หันกลับมาเผชิญหน้ากัน

“เฮียรู้ว่าเหนือเป็นห่วงสายธาร แต่เขาโตแล้ว เหนือจะขังเขาเอาไว้ในกรอบที่เหนือสร้างขึ้นมาไม่ได้ ห่วงได้แต่เขาต้องเรียนรู้ ต้องเติบโต” คนที่มีประสบการณ์สูญเสียน้องชายไปพูดกับคนรักด้วยความเข้าใจ ฝ่ามืออบอุ่นลูบไล้ไปตามหลังมือขาวอย่างอ่อนโยน

“เหนือไม่อยากจะปล่อยให้้องไปไกลหูไกลตา”

“เราทุกคนต้องมีชีวิตเป็นของตัวเอง ลองให้้องได้ทำอะไรตามใจตัวเองจริง ๆ สักครั้งดีไหม” คำพูดที่คนโตกว่าอ่อนเอ่ยออกมา มันทำให้เหนือชลได้ขบคิด สะท้อนใจว่าที่ผ่านมาเขาได้ตามใจน้องจริง ๆ แล้วหรือยัง

“คิดซะว่าเขาไปพักผ่อน ดีไม่ดีกว่าไปครั้งนี้อาจทำให้เขาโตขึ้น คิดอะไรได้มากขึ้น ถ้าเหนืออยากไปหาน้องเมื่อไหร่เฮียพร้อมพาไปได้เสมอ เฮียใหม่ไม่ได้ไกลเลย อย่างน้อยสายธารยังอยู่ในประเทศไทยนะ”

สายธารลอบมองคนทั้งคู่จากมุมบันได นึกประทับใจวาทาศิลป์ของพี่เขยตัวเองจนอยากลุกขึ้นมาปรบมือให้ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมคนอย่างเหมือนไฟถึงได้ก้าวหน้าอยู่ตลอด

ทักษะการพูดและการโน้มน้าวใจ มีร้อยต้องให้ร้อยห้าสิบ เพราะทำได้ดีเกินคาด สายธารถอนหายใจโล่งอกเมื่อทุกอย่างดูจะเป็นไป

ทิศทางที่ดี คนตัวบางตัดสินใจทิ้งคูร์กข้าวใหม่ปลามันเอาไว้เบื้องหลัง
ก่อนจะพาตัวเองกลับขึ้นมาอยู่บนห้อง ตั้งต้นเก็บเสื้อผ้าลงกระเป๋า
เตรียมตัวเดินทาง แม้จะยังไม่มีการกำหนดที่แน่ชัด แต่เขาจะออกเดินทาง
ให้เร็วที่สุด

สนามบินเข้าวันอาทิตย์สิ้นเดือนคลาคล่ำไปด้วยผู้คน
เหมือนไฟผ่นตัวมาทำหน้าที่สารพัดจรด อาสาพาฝาแฝดคนน้องมาส่ง
ถึงสนามบิน ก่อนจะไปปลุกตัวออกมาขึ้นรถให้เวลาพี่น้องได้พูดคุยกัน

“ถึงที่นู่นแล้วบอกพี่ด้วย จะย้ายไปพักหรือไปเที่ยวที่ไหนกับออก
ด้วยนะ แล้วยกเงินถ้าไม่พอบอกพี่ได้เลย” คนซี้ห้วงอย่างไรก็อย่างนั้น
ไม่เปลี่ยนแปลง สายธารกระตุกยิ้มน้อย ๆ กับท่าทีที่อีกฝ่ายแสดงออก
มา จนเห็นอชลเลิกคิ้วมองคนน้องด้วยความแปลกใจ

“ยิ้มอะไร”

“ยิ้มเพราะคิดว่าเราเป็นฝาแฝดที่หนีออกจากหน้าตาแล้ว เราไม่มี
อะไรเหมือนกันเลย” เหนือชลเป็นประเภทจริงจังรอบคอบ คิดเยอะ
ละเอียดอ่อน ผิดกับตัวเขาโดยสิ้นเชิง

“หมายถึง?”

“หมายถึงให้พี่เลิกเป็นห่วงเราแล้วห่วงตัวเองดีกว่า” คำพูดของ
สายธารเป็นผลให้เหนือชลขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ ท่าทางซื่อ ๆ ยิง
ชวนให้อดไม่ได้ที่จะซ้ำออกมา

“ทำไมพี่ต้องห่วงตัวเอง พี่ไม่ได้จะไป...”

“ต้องห่วงสิ เล่นมาซุกอยู่กับน้องเป็นอาทิตย์ไม่รู้หรือไงว่าสาม
สี่ขวบงานจะแยะแล้ว”

“แล้วทำไมถึงต้องห่วงตัวเอง” เหนือชลยังคงตามน้องชาย
ฝาแฝดตัวเองไม่ทัน ในขณะที่สายธารหัวเราะชอบใจกับการที่อีกฝ่าย
ทำสีหน้างุนงง

“ดูท่ามีคนรอเอาคืนอยู่นะ” ประโยคนี้จะธรรมดาไปในทันที

หากไร้ซึ่งน้ำเสียงกระซ่ำเข้าแหยมี่เลศนัยของคนน้อง สายธารตบป่า คนที่เบา ๆ ก่อนจะพังกพเิดบอกลาเมื่อถึงช่วงเวลาสมควร

“ฝากดูแลเหนือชลด้วยนะครับ ธารไปนะ ไว้จะโทร. หา” ไม่มี การอาร์มภทใด ๆ ให้ยึดเยื้อตามนิสัยของคนพูด สายธารทำเพียงแค่ว่า ทิ้งท้ายกับพี่เขยก่อนจะกล่าวลาพี่ชายตัวเอง มีอริยวเล็กคว่ากระเป่า เดินทางไปใหญ่ก่อนจะมุ่งตรงไปยังพื้นที่สำหรับผู้โดยสราขาออกในประเทศ

สนามบินเชียงใหม่คือจุดหมายปลายทาง ไม่มีเหตุผลอะไร มากมายกับการเลือกจังหวัดนี้ อย่างที่บอก สายธารแค่อยากพักผ่อน ลองเปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย *ไม่ได้คิดอยากจะหนี...อะไรเลยจริง ๆ*

วิวแสงอาทิตย์ในยามเช้าอาบย้อมก้อนเมฆให้มีแสงเรืองรอง คนตัวขาวเอนพนักเก้าอี้ปรับระดับให้อยู่ในตำแหน่งที่สบายขึ้นกว่าเดิม ก่อนจะทอดสายตาเหม่อมองไปยังปุยเมฆด้านนอกตัวเครื่อง ความอ่อนล้าสะสมยังคงมีอยู่ในดวงตาคู่สวยไม่จางหาย เพียงแค่ถูกกดข่มไว้ภายใต้หน้ากากที่สายธารมักหยิบมันมาสวมใส่จนเคยชิน

ชีวิตสดใสเหมือนแสงตะวัน

เป็นคำพูดที่สายธารเคยได้ยินผ่านหูอยู่บ่อยครั้ง แต่กลับไม่เคยสัมผัสได้ด้วยตัวเองเลยแม้แต่ครั้งเดียว บางทีนะ ถ้าหากไม่ตายไปก่อน สายธารแอบหวังอยู่ลึก ๆ ว่าวันเวลาเหล่านั้น คงกำลังจะมาถึงเขาบ้าง ในอีกไม่ช้านาน...

ไฮสเทลขนาดเล็กในถนนนิมมานฯ คือตัวเลือกลำหรับคืนแรก คนตัวบางขนขาวของทั้งหมดที่ถือมาโยนเข้าไปในห้องพัก ก่อนจะทิ้งกายลงนอนแผ่หลาไปกับเตียงนุ่ม เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำช่วยคลายร้อนได้ดี เพราะถึงแม้ว่าภาคเหนือของไทยจะขึ้นชื่อเรื่องอากาศหนาว แต่นั่นไม่ใช่กับช่วงเวลากลางวันที่พระอาทิตย์ตั้งอยู่กลางหัว

สายธารนอนเล่นปล่อยเวลาไปกับการดูซีรีส์ในแอปพลิเคชั่น

ยอดฮิต การมาพักผ่อนคือการใช้ชีวิตเอื่อยเฉื่อยอย่างแท้จริง ประการหนึ่งที่สำคัญคือเขาเกลียดอากาศร้อน เป็นประเภทไม่ชอบผู้แสลง ดังนั้นการออกไปเดินทะเลนอกในช่วงเวลากลางวันจึงเป็นกิจกรรมที่ไม่ค่อยตอบโจทย์ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ียวกลางคืนละก็...คงพอพูดคุยกันรู้เรื่องอยู่บ้าง

ติดลมคืออาการที่สายธารเป็นประจำ ยามปล່อยให้ตัวเองจมดิ่งอยู่กับการดูซีรีส์ฝรั่งเรื่องโปรด คนตัวบางผุดลุกจากที่นอนอีกครั้งในตอนตีที่พี่ชายฝาแฝดส่งข้อความมาถามได้ถึงเรื่องมือเย็น เวลานั้นเจ้าตัวถึงเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่ามันเลยเวลาอาหารเย็นไปหลายชั่วโมงแล้ว และเพราะขี้เกียจออกไปเสาะแสวงหา ร้านอาหารญี่ปุ่นเล็ก ๆ ที่อยู่ติดกับโฮสเทลที่พักจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

“สวัสดีครับ” พนักงานในชุดเสื้อคลุมกิโมโนแบบผู้ชายเดินออกมาต้อนรับด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะพายมือเชื้อเชิญพาคุณลูกค้าเดินไปนั่งยังโซนนุ่มหนึ่งของตัวร้าน บรรยากาศภายในถูกตกแต่งสไตล์ไม้ ให้กลิ่นอายความเป็นญี่ปุ่นอยู่ไม่น้อย สายธารเลือกสั่งชุดอาหารเบนโตะ เพราะเขาไม่ได้มีอะไรตถึงท้องมาตั้งแต่กลางวัน

มืออาหารเย็นผ่านพ้นไปอย่างเงียบเชียบ รู้สึกเหงาขึ้นมานิดหน่อย แต่เป็นความเหงาที่สายธารคุ้นชินกับมันเป็นอย่างดี ชาเขียวเย็นถูกดูดจนหมดแก้วในตอนเช้าที่ว่างเบาเอ่ยเรียกพนักงานคนเดิมให้มาเก็บเงิน

“อาหารอร่อยดีไหมครับ”

“อร่อยครับ ผมชอบ” สายธารตอบกลับด้วยรอยยิ้ม เขาชอบกินอาหารญี่ปุ่น แน่นนอนว่าทุกอย่างในร้านนี้ตอบโจทย์ สด สะอาดรสชาติดี

“คุณคงพักที่โฮสเทลข้าง ๆ สินะครับ โอกาสหน้ามาอุดหนุนใหม่นะครับ” คำพูดของคนที่ยืนอยู่พาให้คนฟังเลิกคิ้วมองอีกฝ่ายเล็กน้อยด้วยความสงสัย

“รู้ได้ยังไงครับ”

“ส่วนใหญ่ลูกค้าร้านนี้มักเป็นลูกค้าจากโฮสเทลของผมครับ”

“คุณเป็นเจ้าของร้านนี้ แล้วยัง...เป็นเจ้าของโรงแรมโฮสเทลข้าง ๆ ด้วยหรือครับ” ยอมรับว่าแปลกใจเพราะอีกฝ่ายยังดูอายุน้อย น่าจะใกล้เคียงกับเขาหรือมากกว่าแค่ปีสองปี แต่พอมาคิดดูอีกที เห็นโฮสเทลที่อายุเท่าเขายังเป็นเจ้าของบริษัทได้เลย คงจะมีแต่เขาเท่านั้นละมัง... ที่ทำตัวไม่เป็นหลักแหล่งอยู่อย่างนี้

“ครับ ของผมเอง”

“คุณเป็นคนที่นี่ พอดีมีที่เที่ยวกกลางคืนแนะนำผมไหมครับ” เพราะบทสนทนาก่อนหน้านี้ชวนกระตุ้นปมในใจ สายธารถึงเปลี่ยนหัวข้อการพูดคุยไปหาสิ่งที่ตัวเองคุ้นชิน

“คุณอยากได้แนวไหนครับ”

“เอาแบบที่ไม่ใช่ร้านในอินเทอร์เน็ตรีวิว เพลงดี แอลกอฮอล์ดี”

“ใจหายากจังครับ อ้อ...อันที่จริงมันมีอยู่ร้านหนึ่งชื่อ S CLUB อยู่ถัดจากนี้ไปสองซอย ใกล้กับโรงแรมห้าดาว แต่ว่าเขาจำกัดคนเข้า ต้องเป็นเมมเบอร์การ์ดเท่านั้นถึงจะไปได้ เพลงดี แอลกอฮอล์ดี คนในร้านดียิ่งกว่า”

ราวกับว่ามองตาแล้วรู้ใจ สายธารชักจะชอบคุยกับคุณเจ้าของร้านคนนี้ขึ้นมาคือ ๆ S CLUB ดูน่าสนใจ แต่ถ้าฟังจากเงื่อนไขเขาคงหมดสิทธิ์

“หรือครับ น่าเสียดายจัง” คนตัวขาวทำสีหน้าเสียดายแบบไม่คิดปิดบัง ทำทีจะเก็บของลุกจากไป แต่ทว่าคุณเจ้าของร้านกลับยื่นข้อเสนออะไรบางอย่างมาให้เสียก่อน

“ถ้าคุณอยากไป ผมจะใช้เส้นพาเข้า ดีไหมครับ”

“ได้หรือครับ แลกกับอะไร” สายธารไม่ได้คิดดูถูกน้ำใจของใคร แต่เพราะเคยชินกับการที่มีข้อแลกเปลี่ยน คำพูดที่เปล่งออกมาจึงเป็นไปตามอัตโนมัติ

“ແລກ? ບໍ່ຕ້ອງແລກຫຼອກຮັບ ພໍມແຕ່ຍາກໃຫ້ຄຸນໄດ້ສນຸກ” ຄົນ
ອັບຍາຕັຍດີຍັງຄົງພຸດດ້ວຍຮອຍຢືມ ອີກຝ່າຍທີ່ດູໃຈຕື່ອຢູ່ແລ້ວເປັນທຸນເດີມຍິງ
ດູໃຈດີເພີ່ມຂຶ້ນໄປອີກເປັນເທົ່າຕົວໃນເວລາແບບນີ້

“ໃຈດີຈັງນະຮັບ”

“ພໍມເຫັນຄຸນດູເໜືອຍໆ ນະຮັບ ເດວາ່າຄົງເໜືອະໄຮມາພັກໃຈ ຄຳ
ໄປແລ້ວດີ ອຍ່າລືມຄຸນມາຫານຮ້ານພໍມອີກກໍພອດຮັບ” ຄຸນເຈົ້າຂອງຮ້ານທັງ
ທ້າຍໄວ້ແຕ່ນັ້ນ ກ່ອນທີ່ທັງຄູ່ຈະແຍກຍ້າຍໄປທຳເນົາທີ່ຂອງຕົວເອງ ຈະເຮັດ
ວ່າເນົາທີ່ໄດ້ເຕັມປາກຫຼືເປລ່າໄມ້ຮູ້ ແຕ່...ອຸ່ງໄວ້ເຮັດນີ້ສາຍຮາກກໍຕ້ອງໄປ
ໄປເຮັດເໜືອ...ເພື່ອໃຫ້ລັບສບາຍ

ສາຍຮາກກັບໄປອາບນ້ຳແຕ່ງຕົວໃໝ່ ເສື້ອເຂັ້ດຂາວຄອກວ່າງມີຕຽນ
ແບວນັດເໝຣາຄາແພງເລັກໆ ປະດັບອຸ່ງບຽນອອກຂ້າຍຖືກເລືອກຫຼືຍົບມາ
ສວມໄສ້ ເຮືອນພໍມສີນ້ຳຕາລ່ອນຖືກຈັບເສດໃຫ້ເປັນທຽນຮາກຮາກ ກະດຸມ
ສາມເມັດແກກຖືກປັດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດເປີດ
ປະດັບອຸ່ງ

ກາງເກງສິນນີ້ເຂົ້າຮູບເຜີຍໃຫ້ເຫັນຂ່ວງເວວຄອດ ເຮັດຄວາມສົນໃຈ
ຂອງແຂກເຮືອໃນຮ້ານໄດ້ເປັນອຸ່ງດີ ຄົນທີ່ມີໂບເນົາຕິດຫວານເລືອກໂຮນ
ທີ່ນັ່ງຕຽນບາກ່ອນຈະກວາດຕາມອາບສ່ຽວໄປຮອບໆ ບຽນເຮືອ ນີ່ງຂຶ້ນໝ
ຄຸນເຈົ້າຂອງຮ້ານແປລກເນົາອຸ່ງໄມ້ນ້ອຍ ເພາະອີກຝ່າຍມີຮສນິຍົມໃນການ
ເລືອກທີ່ດີ ບຽນຍາກາດໃນຮ້ານຖືກອາບຍ້ອມດ້ວຍໂທນສີແດງຈາກລອດໄຟ
ດວງເລັກໆ ທີ່ປະດັບອຸ່ງປະປາຍ ສາຍຮາກໄມ້ນີ່ງແປລກໃຈເລືອກເຮັດວ່າທຳມະ
ທີ່ນີ້ຕ້ອງມີເມມເບອຽກກັດເຮັດຈະເຂົ້າໄດ້ ເພາະມັນແຕກຕ່າງ ຫຼື ຫຼື ມີ
ຮັດບັບ

ຕື່ອກເທລແບບຮັບປະຫານງ່າຍໄມ້ເນັ້ນເມາມາຍຖືກເຈົ້າຂອງເຮືອນຮ່າງ
ສວຍສົ່ງມາຕື່ມໃຫ້ພອດຮັບປາກຫຼອກ ຍິ່ງຕື່ມບຽນຍາກາດໃນຮ້ານຍິ່ງຕື່ມຕື່ມ
ເນົາສາວເນົາຕາຕື່ມອອກແກງວາດລວດລາຍໄປຕາມຈັງຫວະເພລງ ຄົນຕົວຂາວ
ຍິດຕົວຕຽນຫັນເນົາອອກຈາກໂຮນບາກ່ອນໄປຮອບໆ ຮ້ານ ໄມ້ໄດ້ເຈາະຈົງສບ
ສາຍຕາກັບໃຜເປັນພິເສດ ອາດເປັນເພາະທີ່ນີ້ເປັນແຫຼ່ງຮວມຜູ້ຄົນເນົາຕາ

ดี สายธารถึงยังหาคนที่โดดเด่นไม่พบ

จวบจนกระทั่งเข็มนาฬิกาเคลื่อนบอกเวลาห้าทุ่มห้าสิบเก้านาที ประตูของร้านถูกเปิดออกโดยพนักงานที่ยืนเฝ้าก่อนจะตามมาด้วยร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งที่กำลังก้าวเท้าเข้ามา แสงไฟสลัวทำให้สายธารไม่อาจมองเห็นใบหน้าของบุคคลที่มาได้ชัดจากในระยะไกล แต่เพียงแค่เค้าโครงในความคิดกลับทำให้ใครหลายคนไม่อาจจะสายตา

จุมูกโต่งรับกับใบหน้าได้รูป สันนิษฐานชดคมคาย ทั้งยังมีคนติดตามประกบหน้าประกบหลัง ผายมือนำพาผู้ชายคนนั้นไปยังชั้นสองของตัวร้าน คล้ายว่าจะเป็นโซนที่ถูกปิดเอาไว้ คนตัวสูงไล่นิ้วเรียวยาวไปตามราวเหล็กยามก้าวย่างขึ้นบนบันไดอย่างไม่รีบร้อน เลื้อยเช็ดสีเข้มที่อีกฝ่ายใส่อยู่ดูก็จะเป็นทางการ แต่มันถูกเจ้าของร่างกายลดทอนความยุ่งยากลงด้วยการพับแขน พร้อมทั้งปลดกระดุมเสื้อเหมือนกับที่ตัวเขาชอบทำ

สายธารเชื่อในสัญชาตญาณ เขาไม่ได้คิดไปเอง ผู้หญิงรวมไปถึงผู้ชายหลายคนพากันส่งสายตาไปหาคนที่ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาชั้นสอง พื้นที่ตรงนั้นถูกแบ่งแยก มันทำให้ ‘เขา’ แตกต่าง สายตามคมดุที่ตัวดมดมลงมาคคล้ายคนที่ไม่มีใครจะแยแสต่อสิ่งใด ราวกับจะสะกดคนทุกคนไว้ให้อยู่เบื้องล่าง

สายธารกระดูกยี้ม ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ลุ่มๆ ก็รู้สึกสนุกขึ้นมานิดหน่อยเมื่อเป้าหมายของคำคืนนี้ดูจะไม่ดาษดินเหมือนอย่างที่เคยเจอ อันที่จริงเขาไม่ชอบการเป็นคนที่ถูกล่า หรือตกอยู่ในสถานะที่ต้องถูกเลือก แต่ถ้าหากเสแสร้งทำเป็นว่าถูกล่ามันก็น่าอีกเรื่องหนึ่ง

สายธารไม่ชอบตกเป็นฝ่ายรองบ่อน การต้องอยู่ในสถานะเบื้องล่าง จำยอมไม่ใช่ของถนัด แต่ถ้าให้อยู่ได้ว่าง ละก็...ได้เลย

Chapter 2

God is me

แก้วคืออกเทลในมือถูกคนตัวขาวกระดกตี๋มรวดเต็ยวจนหมด
ลิ้นเล็กแลบเลียไปตามริมฝีปากนุ่มอย่างเชื่องช้าเพื่อเก็บเกี่ยวความหวานปนขมที่เล็ดลอดหลุดไป สายธรรวางแก้วเปล่าลงก่อนจะหันไปส่งเครื่องตี๋มสี่สวยแก้วใหม่มาแทนแก้วเดิมที่ว่างเปล่า

เสียงเพลงในฉบับเปลี่ยนจากบิตหนักไปเป็นจังหวะเชื่องช้า คนตัวบางวาดขาเรียวลงจากเก้าอี้ เดินตรงไปยังพื้นที่ที่คนตัวขาวมั่นใจว่าจะอยู่ในสายตาของเหยื่อ มือซ้ายยังคงไว้ซึ่งแก้วคืออกเทลสี่สวย สบตากับใครหลายคนที่มองมาก่อนจะمينเฉยไม่คิดตอบรับสัมผัสพันธ์ เพราะคำคินนี้เขาเลือกแล้ว หากไม่ใช่คนที่อยู่สูงสุด สายธรรจะไม่ออกแรงเดินให้เหนื่อยหรือก...

ศิลา วงศ์วัชรไพศาล ยกแก้ววิสกี้ในมือขึ้นจิบเพื่อผ่อนคลายความเหนื่อยล้ำสะสมจากการทำงานติดกันมาตลอดหลายอาทิตย์ ทำให้ร่างกายรู้สึกอ่อนเพลียกว่าที่เคยเป็น ตามปกติเขามักจะมาที่นี้เดือนละครั้งเพื่อผ่อนคลาย แต่เป็นเพราะภาระงานที่รุมเร้าติดพันทำให้ไม่อาจหาเวลาปลีกตัวมาทำอะไรตามใจตัวเองได้ เรียกได้ว่านี่เป็นรอบสองเดือนของการกลับมา...

“แสงมองอะไร” เสียงทุ้มเอ่ยถาม *จักรกริช* หนึ่งในลูกน้องคนสนิทที่ยืนอยู่ในระยะใกล้ อีกฝ่ายเป็นคนที่เก่งรอบด้าน หัวไวรอบคอบ จึงเป็นคนที่มักจะถูกรู้จักใช้บ่อยที่สุด อีกฝ่ายอายุไล่เลี่ยกับเขา ไม่มีลูกไม่มีเมีย แต่มีน้องชายที่ต้องดูแลอยู่หนึ่งคน

“น้องผมมันคงตื่นเต้นไปหน่อยครับพ่อเลี้ยง มันไม่เคยเข้าเมือง เต็มผมจะเตือนมันให้” *จักรกริช* ที่มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของแสงหล้าเอ่ยด้วยท่าทีสงบเสียงม ตั้งท่าจะเดินไปปรามน้องชายตัวดี แต่คนตัวสูงกลับยกมือขึ้นห้ามด้วยเห็นว่าไม่ใช่ช่วงเวลาของการทำงาน เขาจึงไม่นึกเครื่องครัดให้วุ่นวาย ดวงตาคมดุตัวดีไปมองแสงหล้า เด็กหนุ่มวัยรุ่นที่เขาเพิ่งรับเข้ามาทำงานได้ไม่นานก่อนจะเอ่ยปากเรียก

“แสง”

“ครับพ่อเลี้ยง” คนที่เพิ่งอายุสี่สิบมาได้ไม่กี่เดือนสะดุ้งโหยงรีบขานรับคำเรียก เด็กหนุ่มรีบกุ๊กก๊อเดินกลับมายืนใกล้ๆ ทำหน้าทำตาเรียบร้อย ส่งรอยยิ้มแห้งๆ กลับมาให้แก่คนเป็นนาย

“มองอะไรอยู่”

“เอ่อ...มองคนสวยครับพ่อเลี้ยง นุ่นครับ” คนอายุน้อยกว่าพักกพบเปิดให้ร่างสูงมองตามไปยังชั้นล่าง ศิลาไม่ได้ตื่นเต้นหรือกระตือรือร้นมากนักกับสิ่งที่เด็กมันเล่า เดว่าคงเป็นหนึ่งในลูกค้าที่เขาเคยวนเวียนพบเจอมาแล้ว...

กั้นะ...ถ้าบอกว่าสวย ศิลาจะปล่อยพลาดได้อย่างไร

ดวงตาสีดำลึบจจัดจ้องไปยังร่างบางของใครบางคนท่ามกลางกลุ่มคนที่อยู่เบื้องล่าง ใบหน้าที่มองปราดเดียวก็ถูกจัดไปอยู่ในประเภทถูกรักพระเจ้าดึงดูดให้ศิลาต้องหยุดมอง เป็นผู้ชายแต่ใช้คำชมที่แสงหล้าเอ่ยออกมาได้เลย ศิลาไม่ได้สนใจในเรื่องการจำกัดเฉพาะคำชม สวยไม่จำเป็นต้องไว้วางใจแค่ผู้หญิง เหมือนกับที่ความหล่อไม่ได้จำเป็นที่จะต้องมอบให้ผู้ชายเสมอไป

ศิลาขึ้นขึ้นเต็มความสูง แก้ววิสกี้ในมือไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดอีก

ต่อไป เมื่อมีบางสิ่งบางอย่างที่น่าสนใจมากกว่า ร่างสูงพาตัวเองไปหยุดยืนริมราวกัน ทอดสายตามองคนตัวขาวที่ขยับกายนวนวดไปตามจังหวะเพลง ผู้คนล้อมหน้าล้อมหลังแต่ดูเหมือนเจ้าของใบหน้าสวยจะไม่ได้ให้ความสนใจแก่ใครเป็นพิเศษ เสียวจังหวะหนึ่งคล้ายว่าอีกฝ่ายจะรู้ตัวว่ากำลังถูกจ้องมอง คนตัวบางถึงได้เงยหน้ามาสบตา

มันไม่ใช่อาการว่าโลกหยุดหมุนเหมือนนิยายรักน้ำเน่า แต่เป็นความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย โครงหน้าหวานชวนมองประกอบกับท่าทางที่เข้าไปกับเสียงเพลง ทุกสิ่งทุกอย่างถูกหล่อหลอมให้ดู...เข้ายวนตา

สวย...สวยจริงอย่างที่แสงมันว่า เพียงแต่เขาไม่เคยเห็นหน้าเด็กคนนี้มาก่อนเลย

ศิลาเดาเอาไว้ว่าคงจะได้เห็นท่าที่เอียงอายเหมือนอย่างใครหลายคนที่ผ่านมา แต่กลายเป็นว่าเขาคิดผิดถนัด เด็กคนนั้นกวาดตาดูขึ้นมาเผชิญหน้ากับเขาตรง ๆ พลังกระตุกยี้มส่งมาให้ในจังหวะที่ช่วงสุดท้ายของเพลงจบลงพอดีบพอดี

อ่า...เหมือนว่าจะเจอเด็กดีอะแล้วสิ...

ไร่ซึ่งท่าทางเคอะเขิน คนตัวขาวเพียงแค่ยกแก้วในมือขึ้นตั้งท่าชนกับอากาศส่งมาให้ ก่อนจะยกมันขึ้นกระดกดื่มแล้วหมุนตัวเดินจากไป ไม่เชื่อเชียวมากมาย และไวดัวอย่างมีชั้นเชิง ศิลายอมรับว่าถูกใจ แม้ว่าเขาจะไม่ชอบมีความสัมพันธ์กับคนที่เด็กกว่า แต่กรณีนี้ เช็กรู้กับความรัก มันคนละเรื่องกัน

สายธารกลับมาประจำตำแหน่งที่นั่งเดิมอีกครั้งแถวโซนบาร์ คนตัวขาวไขว่ห้างทอดสายตามองแก้วคือกเทลสีหวานในมือที่เหลืออยู่อีกเกือบครึ่งก่อนจะวางมันลง นับหนึ่งถึงร้อยในใจเพื่อรอเวลาให้ใครบางคนตามมา... วัตถุประสงค์เพราะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะยอมตามมาจริง ๆ หรือเปล่า แต่ถ้ารอดจากสถิติ...

สายธาร วัฒนวานิช ไม่เคยพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“สวัสดิ์ครับ” เสียงทักทายอย่างสุภาพนอนบ่นอดังขึ้นจากทาง

ด้านหลัง เรียกให้คนหน้าสวยต้องผิบบนหน้ากลับไปมอง คิ้วได้รูปเล็ก ขึ้นเล็กน้อยยามมองเห็นใบหน้าของผู้มาเยือนคนใหม่

“จะเป็นการเสียมารยาทไหมครับ หากจะเชิญคุณขึ้นไปนั่งที่ชั้นสอง...กับเจ้านายของผม” สายธารมองหน้าคนพูดด้วยแววตาล้ำลึกที่อ่านยาก คนตัวขาวกรวยยิ้มพึงพอใจของตัวเองไม่ให้เผยมันออกมา ก่อนจะเคลื่อนสายตาไปหยุดอยู่ที่ชั้นสองของตัวร้าน

ผู้ชายคนนั้น...กำลังมองลงมา

เดาว่าคงเป็นประเภทมีคณวิ้งเข้าใส่จนเคยตัว ถึงได้ไม่คิดจะลงมალ่าเอง แต่สายธารไม่ใช่กวางน้อยในทุ่งหญ้า หรือสัตว์เลี้ยงที่จะยอมทำตามคำเชื้อเชิญของใครง่าย ๆ คำตอบที่เอ่ยออกไปจึงตรงกันข้ามกับที่จักรกริขเคยพบเจอ

“ไม่เสียมารยาทหรอกครับ แต่ผมไม่ไป” จะบอกว่าเล่นตัวก็คงไม่ผิดนัก สายธารส่งยิ้มให้แก่ผู้ชายตรงหน้าที่ตอนนี้ดูจะชะงักงันไปเล็กน้อยกับคำปฏิเสธที่ตรงไปตรงมา

“ฝากไปบอกเจ้านายของคุณด้วยนะครับว่า ถ้าเขาอยาก...คุณผมเรียนเชิญเขาข้างล่าง อ้อ...เว้นจังหวะการพูดให้เหมือนกับที่ผมพูดด้วยนะครับ ขอขอบคุณ” ปิดท้ายประโยคด้วยรอยยิ้มหวาน สายธารไม่ได้สนใจท่าทีของผู้ชายแปลกหน้าอีกต่อไป เขากลับมาสนุกกับเสียงเพลงและบรรยากาศในร้าน ปล่อยให้คนส่งข่าวสารได้ทำตามหน้าที่ของตัวเอง

ศิวาวางแก้ววิสกี้ที่พร่องไปเพียงนิดลง ยอมรับว่าแปลกใจ
อยู่ไม่น้อยกับการที่จักรกริขเดินกลับมาที่ชั้นสองเพียงคนเดียว ดวงตาคมตวัดมองหน้าลูกน้องของตัวเองเป็นเชิงตั้งคำถาม

“คุณผู้ชายแจ้งมาว่าถ้าพ่อเลี้ยงอยาก...”

“...?”

“อยาก...คุณ คุณเขาเรียนเชิญด้านล่างครับ” จักรกริขนำข้อความ

กลับมาส่งถึงคนเป็นนายได้อย่างดีเยี่ยมครบถ้วน แม้กระทั่งจังหวะการเว้นคำยังเก็บรายละเอียดได้แบบไม่ขาดตกบกพร่อง ศิลากะตุกยืมมูมปากกับความนัยที่เด็กแสบส่งมาให้ผ่านลูกน้องคนสนิท แผ่นหลังกว้างเอนลงพิงกับพนักโซฟาอย่างผ่อนคลาย แต่แววตากลับฉายประกายอะไรบางอย่าง

“สวยไหม”

“มากครับ” จักรกริชรู้ดีถึงคำถามและเขาไม่คิดปฏิเสธ เด็กคนนั้นสวยมากจริง ๆ เป็นประเภทที่ยิ่งมองยิ่งสวย ยิ่งดูยิ่งเพลิน และหากเป็นคนปกติทั่วไป จักรกริชขอวางเงินเดิมพันเลยว่า พ่อเลี้ยงอาจจะมึนน้ำที่แค้น้งรอ แต่กับคนนี้...แตกต่างตั้งแต่เริ่ม

“ฉันควรลงไปไหม”

“ถามเพราะต้องการคำตอบจากผม ทั้งที่พ่อเลี้ยงมีคำตอบในใจอยู่แล้วเหอะครับ” คำตอบของจักรกริชเรียกเสียงหัวเราะในลำคอจากศิลาได้เป็นอย่างดี คนตัวสูงกระดกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มอย่างเชื่องช้า ก่อนจะผุดลุกขึ้นยืนในอีกสับนาที่ถัดมา

จักรกริชมองตามแผ่นหลังคนเป็นนายไปเจียบ ๆ ร่างสูงใหญ่ก้าวลงจากชั้นสองของตัวร้านตรงไปยังโซนบาร์ด้วยท่วงท่าที่สบาย ๆ ไม้รีบริออน ศิลา วงศ์วัชรไพศาล หรือ พ่อเลี้ยง เจ้าของไร่และโรงแรมภูแสงดาว เป็นบุคคลที่เรียกได้ว่ามีอิทธิพลในจังหวัดเชียงใหม่ระดับต้น ๆ อายุสามสิบห้าอย่างสามสิบหกปีเป็นเพียงตัวเลขที่ไม่สามารถทำอะไรภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายได้เลยแม้แต่น้อย กลับกัน...ใบหน้าหล่อเหลานั้นยังคงดูดีอยู่เสมอไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แม้จะทำงานหนักมากสักแค่ไหน แต่จักรกริชไม่เคยเห็นเจ้านายของตัวเองละทิ้งความสนุกไปได้นาน ความท้าทายหรืออะไรที่แปลกใหม่มักน่าสนใจเสมอสำหรับศิลา...เหมือนอย่างเช่นเด็กคนนั้น

“ไม่ใช่คนเสียใหม่หรอกครับ” เสียงทุ้มของใครบางคนดังขึ้นข้างกาย ร่างสูงใหญ่ของคนทีร็อคคอยปรากฏขึ้นที่เก้าอี้ว่างตัวถัดไป ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งด้วยท่าที่ไม่รีบร้อน สายธารละลายตาจากผู้ชายคนหนึ่งที่เขาแต่ส่งยิ้มมาให้กันตั้งแต่ที่เขาเดินกลับมา นั่ง เพื่อหันเหความสนใจไปยังเป้าหมายของคำคืนนี้ ระยะห่างที่ไม่มากทำให้คนตัวขาวได้พินิจพิเคราะห์บุคคลที่มาใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หล่อ หล่อมากเลยทีเดียว

“นั่นเป็นการทักทายสำหรับคนที่เจอกันครั้งแรกหรือครับ” เสียงหวานเอ่ยตั้งคำถาม พลางยกมือขึ้นทำคางเอียงคอมองคนตัวสูงตรงหน้า

“เธอชอบคำถามประเภทที่นั่งตรงนี้ว่างไหม หรือว่า...สวัสดีครับ มาคนเดียวหรือ แบบนี้หรือไง ในเมื่อก็เห็นอยู่แล้วว่ามาคนเดียว และเก้าอี้ตรงนี้นั้นว่าง” ศิลานเหมือนเห็นประกายความภูมิใจจากดวงตาคู่สวยไหลขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนที่มันจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ครับ ผมไม่ใช่คนเสียใหม่” สายธารไขข้อสงสัยในข้อที่ว่าทำไม ศิลาถึงไม่คู้หน้าคู้ตาของเขา

“ถึงว่าไม่คู้หน้า”

“ผมคิดว่าคุณจะมาไวกว่านี้” ประโยคที่ดูเหมือนจะเป็นการบอกเล่าธรรมดากลับทำให้คนฟังกระตุกยิ้มมุมปากขึ้นมาได้

แปลว่าอีกฝ่ายคาดเดาเอาไว้แล้วว่าเขาจะมา

“เธอรอ?” สรรพนามที่ถูกเลือกหยิบยกมาใช้คือเธอกับฉัน เพราะศิลารู้สึกว่าสายธารดูเด็กมากกว่าที่คิด เขาไม่ออกเลยด้วยซ้ำว่าอายุประมาณเท่าไร

“คิดว่ายังไง” ต่างฝ่ายต่างสบตากันราวกับนี่คือเกมจ้องตาเพื่อหาผู้แพ้ และมอบรางวัลให้แก่ผู้ชนะ ศิลาชอบที่สายธารไม่อยู่ในกรอบ เขานึกไม่ถึงว่าคนตรงหน้าจะยอมรับว่ารอออกมาได้ง่ายๆ ทั้งที่ถ้าเป็นคนอื่นคงมีน้อยคนนักที่จะยอมรับออกมาตรงๆ

“ฉันชอบที่เธอเดินเพลง ‘God is a Woman’ ” คนอายุมากกว่า ไม่ได้ตอบคำถาม แต่เปลี่ยนไปหยิบยกประเด็นเรื่องเพลงที่อีกฝ่ายออก ลวดลายเดินโซ่วสเตปเมื่อสักครู่นี้ขึ้นมาพูดแทน

“ดีใจที่คุณมองครับ” ศิลปินปฏิเสธที่ถูกจับได้ว่าแอบมอง มัน เป็นความจริงที่พวกเขาสบตากัน เหมือนอย่างเช่นตอนนี ทุกการ ขยับเขยื้อนตัวของสายธารให้ความรู้สึกเหมือนดูภาพวาดศิลปะแสน สวยชิ้นหนึ่ง เลื้อยขีดขาวคอกว้างเปิดออกเล็กน้อยโดยที่เจ้าของ ร่างกายไม่ได้ตั้งใจในตอนนี้อีกฝ่ายเอียงตัวหันมาหากัน

พ่อเลี้ยงหนุ่มสังเกตเห็นชี้แมลงวันเล็ก ๆ บนชอกคอขาว มัน เป็นตำแหน่งที่เสริมเสน่ห์ให้คนอายุน้อยกว่าได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งยัง ชวนให้รู้สึกคันพินอยู่ลึก ๆ ยามมองเห็น

“คอฟม...มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า טר้อยคอเธอสวยดี”

“ขอบคุณครับ”

“คือกเทลในมือนั่นคงซัดหมดแล้ว ขอฉันเลี้ยงแก้วใหม่ได้ไหม อยากดื่มอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า” คนตัวสูงพยักพืดไปทางแก้วที่ ถูกวางทิ้ง เบนสายตาไปจับจ้องยังแก้วแอลกอฮอล์สีสวยแทนลำคอ ระวัง

“คืนนี้คุณอยากให้ผม...ดื่ม อะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าล่ะครับ”

อาจเป็นเพราะเจ้าของริมฝีปากสีสดเป็นคนพูดประโยคนี้ ศิลปิน ถึงรู้สึกที่ตัวเองลมหายใจกระตุกขึ้นมาดื้อ ๆ ดวงตาของคนตัวบาง ชุกชนดูขบขันกับท่าทีของเขาจนน่าจับมา...ดีกันลงโทษเด็กชี้แก๊งเสีย ให้เข็ด

“...”

“หมายถึงเครื่องดื่มครับ เครื่องดื่ม”

“B52 สองช็อต...เธอเชื่อเรื่องก๊อดหรือเปล่า” หันไปสั่งเครื่องดื่ม กับบาร์เทนเดอร์ ก่อนจะดึงประโยคบทสนทนาให้กลับไปในเรื่องที่

เกี่ยวกับชื่อเพลงอีกครั้ง ศิลปินไม่ได้จริงจังอะไรกับคำถามมากนัก เพียงแค่หาเรื่องพูดคุยฆ่าเวลาเท่านั้น

“ไม่ครับ ผมไม่เชื่อในพระเจ้า” สายธารตอบไปตามตรง สำหรับเขาแล้วอะไรแบบนี้มันดูไม่มีอยู่จริง จับต้องไม่ได้ เพราะทุกครั้งที่ต้องพบเจอกับความเสียใจ ไม่เคยเลยสักครั้งที่พระเจ้าจะปรากฏตัว

“งั้นเหรอก งั้นนับถืออะไร”

“ตัวเองครับ”

“หือ...?”

“*Because god is me*” รอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้าหวานคล้ายจะหลอกล่อให้ตกหลุมพราง กลิ่นน้ำหอมเจือจางที่ล่องลอยมาปะทะเพิ่มความรู้สึกให้อยากเข้าหาเป็นเท่าทวี

“แบบในเพลงนะเหรอก” เพราะความหมายของเพลงมันเป็นไปในทิศทางที่ทั้งสองคนต่างรู้จักดี ศิลปินถึงเลือกที่จะสวนคำถามกลับไปอย่างไม่ลังเล

“คุณต้องลองพิสูจน์ด้วยตัวเองครับ” ดวงตากลมใสของคนพูดเคลื่อนไปหยุดอยู่ที่แก้วเครื่องดื่มขนาดเล็กที่ถูกยกมาเสิร์ฟ เพลวไฟสีน้ำเงินลุกท่วมด้านบนขับให้มันดูเป็นของอันตราาย แต่เมื่อสบตากับคนตรงหน้า สายธารกลับไม่ลังเลที่จะหยิบหลอดขึ้นมาดูดชิมรสชาติของมันเลยแม้แต่น้อย

ศิลปินก็ทำไม่ต่างกัน ทั้งคู่ดื่มมันรวดเดียวหมดเพราะรู้ดีว่าเครื่องดื่มแบบนี้หากทิ้งไว้นาน มันจะร้อนจนไม่อาจดื่มต่อได้ รสชาติหวานของครีมผสมกับความขมของเหล้าและกาแฟละลายเข้าสู่โพรงปาก นำเอาความแปลกใหม่มาให้คนที่เพิ่งเคยลิ้มลองเป็นครั้งแรก

“ชอบไหม”

“หมายถึงเครื่องดื่ม หรือคุณ?” เด็กซ์แก๊งยังคงคารมดีเสมอต้นเสมอปลาย สายธารไม่ยอมให้ศิลปินไว้ท่า ถึงได้พยายามยั่วเย้าคนโตกว่าอยู่ตลอดเวลา และมันได้ผล...

“ทั้งสอง”

“ผมชอบเครื่องดื่ม เพราะมันอร่อย แต่สำหรับข้อที่สอง ผมยังตอบไม่ได้ถ้ายังไม่ได้อลอง”

ศิลารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเสือที่เพิ่งพบเจอลูกกวางสายพันธุ์ใหม่ เป็นพันธุ์ที่ดูเหมือนจะเชื่อง แต่ก็ไม่เชื่อง ทั้งยังไม่มิตำทักกลัวถูกเสือขย้ำเลยแม้แต่บ่อย...

“ฉันว่ามันเหมาะกับเธอ เหล้ารสหวาน”

“ผมอยากลองอีกแก้ว” สายธารพิมพ์กำกับตัวเอง เพราะยังติดใจในรสชาติใหม่ที่เพิ่งเคยสัมผัส ความหวานปนขมบวกกับความร้อนนิด ๆ ที่เจือทิ้งไว้ชวนให้อยากลองดื่มมันเพิ่มขึ้นอีก

“อันตรายนะ เธอจะเมาโดยไม่รู้ตัว”

“ผมค่อนข้างกว่าที่คุณคิดนะครับ หรือว่า...เล็ยงไม่ไหว?” น้ำเสียงหยอกเย้าจากคนตรงหน้าทำให้ศิลาไม่คิดจะห้ามปราม B52 ซือดีใหม่ถูกยกมาวางลงตรงหน้าคนตัวเล็ก ก่อนที่มันจะถูกคนตัวขาวหยิบยกไปดื่มจนหมด

“ฉันเคยอ่านรีวิวมาว่าโรงแรมข้าง ๆ ร้านนี้บริการดี ห้องพักใหญ่โต ชั้นวิโอฟิกรู้ด้วยกระจกรอบด้าน เห็นวิวกลางคืนของถนนนิมมานฯ...” ศิลาเปรยขึ้นอีกครั้งเมื่อดวงตาของคนอายุน้อยกว่าเริ่มแปรเปลี่ยนไป ไฟสีแดงในร้านกระทบกับผิวกายของคนตรงหน้า ยิ่งขับให้น้ำมองจนยากจะละสายตา

“ผมมีที่พักแล้ว” ปลายเสียงที่เริ่มกวัดแกว่งบอกให้รู้ถึงสติของคนพูดที่ต่างไปจากเดิม ศิลารู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังจะยิ้มโดยไร้เหตุผล เพียงแค่นึกถึงคนที่ยื่นกรานว่าตัวเองค่อนข้างเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ มุมปากของตัวเองก็ทำท่าจะกระตุกขึ้นมาเอาเสียดี ๆ

“แต่ที่นั่นมีหมอนใบโต แอร์เย็นฉ่ำ...”

“เหรอ...” สายธารฟังเสียงทုံมพูดสรรพคุณของห้องพัก เหมือนฟังนิทานหลอกลูกเด็ก ไม่รู้ทำไมความรู้สึกคล้ายคลึงตามถึงมีมากมายเหลือ

เกิน โดยเฉพาะยามที่สับสนกับดวงตาสีนิล

“เสียงนุ่ม ใหญ่ด้วย...” เสียงกระซิบแหบพร่า ดูเหมือนว่าคนตัวสูงจะขยับเข้ามาอยู่ใกล้เสียเหลือเกิน สายธารคลีเอ็มหัวเราะในลำคอเบา ๆ ก่อนจะส่งเสียงพึมพำให้ใครบางคนต้องก้มหน้าลงมาฟัง

“อ้อ...ก็ได้”

“ว่าไง พุดตัง ๆ ให้ฉันได้ยินชัด ๆ”

“ผมบอกว่าเอาสิ ผมอยากลองของใหม่”

เสียงลลกลอนประตูป็นเหมือนสัญญาณของการแข่งขันสองเรือนร่างขยับเข้าหากันโดยอัตโนมัติในพื้นที่ที่ไร้ซึ่งแสงสว่าง ความหรรหากับวิวจากห้องพักวิโอพีไม่สวยมากพอให้ศิลาเสียเวลาหันมองเมื่อใครบางคนที่อยู่ตรงหน้าเกี่ยวกระซกความสนใจทั้งหมดไปได้เพียงแค่เสียงเดียว

“อึก...อือออ...อย่า...อย่าทำรอย” เสียงหวานฟังดูแหบพร่าร่างกายคล้ายจะโอนอ่อนสิ้นฤทธิ์ แต่ยังคงออกคำสั่งยามศิลาซุกใช้ปลายจมูกโฉบไปตามซอกคอขาว

กลิ่นหอมอ่อนจากผิวกายทำหน้าที่คล้ายเกสรยั่วเย้า ศิลานึกอยากขบกัดผิวเนื้อคนตรงหน้าให้เขินรอยอย่างตั้งใจต้องการ แต่เพราะคำห้ามปราม คนตัวสูงเลยทำได้แค่เพียงคิด

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน”

“...?” เพราะถูกมือเรียวดันให้ถอยห่างเล็กน้อย คนอายุมากกว่าถึงต้องหยุดการกระทำลง ศิลาเงยบเพื่อรอฟังสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะพูด แขนแกร่งทั้งสองข้างวางทาบทับลงกับบานประตูห้องพัก กักกันคนเด็กกว่าเอาไว้

“ผมมีกฎข้อตกลง”

“พุดมา” ศิลาคลอเคลียปลายจมูกของตัวเองกับคนตรงหน้า ในขณะที่นิ้วเรียวยาวของคนตัวขาวไล่ไต่ไปตามรั้งตุ่มชวนให้หายใจหายคอ

ไม่ทั่วห้อง

“หนึ่ง...ห้ามทำรอย สอง...ห้ามเปิดไฟ สาม...ไม่สด มีถุงใหม่...”
มือหนาของคนตัวสูงล้วงไปในกระเป๋าทางเกง หยิบของสำคัญสำหรับ
กิจกรรมในคืนนี้ขึ้นมาชูให้สายธารได้เห็น ศิลารู้ดี เขาพกมันไว้ติดตัว
เสมอสำหรับการมาเที่ยวกลางคืน สนุกได้แต่ต้องปลอดภัย

“สามข้อง่าย ๆ ทำได้ใช่ไหม”

“อือ”

“ดีครับ...แล้วคุณล่ะ มีข้อตกลงอะไรที่ผมต้องรู้หรือเปล่า” ฝ่ามือ
เล็กประคองใบหน้าหล่อเหลาของคนตัวสูงให้ขยับเข้ามาใกล้ พลังกด
จวบย่ำ ๆ ที่ริมฝีปากอุ่นราวกับจะให้รางวัลที่ศิลายอมทำตามกติกาของ
กันอย่างว่าง่าย

“มีข้อเดียว”

“ว่ามาครับ...อือออ...” ริมฝีปากสีสดถูกคนตัวโตช่วงชิงไปครอบ
ครองก่อนที่จะได้พูดอะไรอีก ร่างสูงไล่ลิ้นไต่ไปตามความอ่อนนุ่มก่อน
จะสอดแทรกเก็บเกี่ยวความหวานจากภายใน รสจวบไม่หอมหวานแต่
เร้าร้อน ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากการดื่มแอลกอฮอล์แรง ๆ ลึกแล้วหนึ่ง

ลมหายใจขาดห้วง รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิในร่างกายที่เพิ่มขึ้นสูง ลิ้น
เล็กเกี่ยวกระหวัดตอบโต้อย่างไม่มีการยอมแพ้ เปิดเผยให้เห็นถึง
นิสัยส่วนตัว มันบ่งบอกได้ว่าคนตัวเล็กเป็นประเภทชอบเอาชนะนะ ศิลา
ถอนริมฝีปากออกอย่างรวดเร็วจนเกิดเสียงน่าอาย น้ำสีใสไหลยัด
ติดตามไปราวกับเป็นสายใยสัมพันธ์เชื่อมทั้งสองไม่ให้ตัดขาด มันยัง
กระตุ้นอารมณ์ของคนมองให้เตลิดเปิดเปิงไปไกลจนแทบกู่ไม่กลับ
ดวงตากลมใสซ่อนมองมาหา ลมหายใจของคนทั้งคู่ต่างหอบกระชั้น

“ข้อตกลงของคุณ พูดมาสิครับ” อวดดี ทำท่ายเย้ายวนไม่เกรง
กลัว คือทั้งหมดที่เกิดขึ้นในดวงตาของคนตัวเล็ก มุมปากได้รูปกระตุก
ยั้ม หากเปรียบเทียบว่ากิจกรรมนี้คือการแข่งขัน และต้องมีการลง
สนาม ศิลาหวังเพียงแค่ว่าเจอคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อให้คุ้มกับการที่ต้อง

ออกแรงล่า

“อย่ายอมแพ้ฉันไปก่อนก็พอ”

“ผมไม่ใช่พวกซีแพคด้วยสิ” สายธารยกยิ้มมุมปาก ผลักให้คนตัวสูงเปลี่ยนตำแหน่งมายืนพิงบานประตู คนอายุน้อยกว่าได้มีมือลงต่ำจัดการปลดชิปกางเกงร่นลงให้อย่างคนเป็นงาน ศิลาชบกัดกราม เกร็งหน้าท้องเล็กน้อยยามที่คนตรงหน้าค่อย ๆ คุกเข่าลง จนระดับใบหน้าสวยอยู่ในจุดสัมผัสเพียง

กล่องถุงยางอนามัยในมือคนโตกว่าถูกแย่งไปโดยที่ศิลาไม่ได้คิดขัดขืน พ่อเลี้ยงแห่งไร่ภูแสงดาวเพียงแค่นั่งปล่อยให้เด็กมันได้ทำอะไรตามใจตัวเอง แม้ในใจจะรู้ว่ากำลังถูกทดสอบความอดทนอดกลั้นขั้นรุนแรง มีอนิเม่ปิดป้ายไปมาในความมืดเพื่อหาทางใส่เครื่องป้องกัน มันไม่ได้เป็นเรื่องยากเย็น แต่สายธารกลับอ้อยอิ่งอยู่นานหลายนาที จวบจนความอดทนของคนโตกว่ามลายสิ้น

“ลุกขึ้น” คำสั่งมาพร้อมกับการออกแรงรั้ง สายธารยอมลุกตามอย่างว่าง่ายหลังจากทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จ การทรงตัวไม่ได้มาตรฐานปกติ เพราะผลข้างเคียงจากแอลกอฮอล์ทำให้คนตัวเล็กเซไปมา

ศิลาไม่ได้ปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยผ่านไป แต่กลับใช้ทุกนาทีอย่างมีค่า เสื้อผ้าเนื้อดีถูกปลดเปลื้องโยนทิ้ง คงเหลือไว้เพียงแค่สร้อยเงินเส้นเล็กตรงลำคอขาว ความมืดส่งผลให้รายละเอียดการมองเห็นไม่คมชัด แต่ทรวดทรงส่วนเว้าส่วนโค้งของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคู่นอนชั่วครวกลับกระตุ้นความรู้สึกแห่งผากในลำคอได้เป็นอย่างดี

สายธารเอนอ่อนตามแรงชักจูง หลับตาลงเมื่อแผ่นหลังเนียนสัมผัสกับเตียงนุ่ม ขาเรียวเล็กชันขึ้นช้า ๆ เป็นภาพที่ศิลาต้องบอกตัวเองให้เลิกอดทนกับการควบคุมอารมณ์ตัวเองสักที ปลายจมูกโด่งซุกไต่ไปตามแอ่งซี่พजर เรียกเสียงหอบครือจากคนใต้ร่าง ก่อนที่คนตัวสูงจะเปลี่ยนตำแหน่งจูโจมไปที่ก้นปากสืด

ลมหายใจถูกแลกเปลี่ยน ในขณะที่ฝ่ามือร้อนข้างหนึ่งยื่น
 น้ำหนักกายไว้กับเตียง ส่วนอีกข้างศิลาส่งมันไปทักทายกับกลางกาย
 ของคนตัวเล็ก พาให้คนที่กำลังเคลิบเคลิ้มกับรสจวบสะดุ้งน้อย ๆ กลิ่น
 น้ำหอมของคนทั้งคู่อบอวลเจือผสมไปกับกลิ่นแอลกอฮอล์ที่ติดตัว ทำ
 หน้าทีมอมเมาคนสองคนได้เป็นอย่างดี

“อือออ...อะ...” เสียงหวานเล็ดลอดหลุดออกมา เมื่อใครบาง
 คนเริ่มทำแค้นด้วยการเป็นฝ่ายคุมเกม ฝ่ามือร้อนกอบกวมแก่นกายของ
 คนตัวเล็ก ก่อนจะชักนำให้คำดิงผู้หวังอารมณ์ลึก สายธารชนิดโบหน้า
 หวาน จิกปลายเท้าลงกับเตียง ลืมสิ้นถึงความรู้สึกนึกคิดใด ๆ ยิ่งศิลา
 ขยับข้อมือเร็วเร็วมากเท่าไร ลมหายใจของคนได้ร่างยิ่งหอบกระชั้น
 “อะ...อะ...อือออ”

ศิลารู้สึกชอบความเงียบของที่พัก เพราะความสงบทำให้เขาเก็บ
 รายละเอียดเสียงรอบตัวได้อย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นเสียงหอบ
 หายใจ เสียงครางเครือหรือแม้กระทั่งเสียงเสียดสีหยาบโตนของผิวหนัง
 ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนเชื้อเพลิงชั้นดีที่พร้อมจะแผดเผาให้
 ร่างกายของคนทั้งสองมอดไหม้ไปพร้อมกัน

“อ่าา...เร็ว” สายธารออกคำสั่งสั้นกระชับอย่างเอาแต่ใจ เมื่อ
 รู้สึกว่าจุดเดือดของอารมณ์ขยับมาใกล้จนแทบจะคว่ำมาครอบครอง
 ได้ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า แต่ศิลากลับไม่ให้ความร่วมมือ พ้อเสียงนุ่ม
 สลับจิ้งหะมาเนิบช้าแบบกะทันหัน เล่นเอาคนตัวขาวต้องส่งเสียงร้อง
 ประท้วง

“อือ!...หะ...ทำอะไรของ...อะ!” คำที่ตั้งใจจะโวยวายกลับถูกตลบ
 กลับด้วยเสียงคราง เหตุเพราะศิลาเปลี่ยนจากการไ้แขนค้ำยันร่างกาย
 ไปบดขยี้ยอดดอกสวย กลิ่นแก่งปั่นหัวสายธารชนิดที่ไม่ให้คนตัวขาว
 ได้ตั้งตัว

“พูดกับผู้ใหญ่ ไม่มีทางเสียงได้หรอก” ประโยคคำถามจากคนที่
 กระซิบอยู่ข้างหูไม่ได้ซึมซับเข้าสู่ไตประสาทของคนตัวเล็กเลยแม้แต่

น้อย สายธารไม่สนใจคำตำหนิตติงที่เล่นที่จริง คนตัวขาวแ่อนสะโพก
ขึ้น ขยับไปจับข้อมือแกร่งก่อนจะเป็นฝ่ายชักนำจิ้งหะให้เร่งเร็วขึ้น

ศิลาเพ่งมองเรือนกายขาวบิดเว้าไปมาในความมืด ใต้อที่ตั้งใจไว้
ว่าจะแก่งในตอแรกอันตรธานหายไปจากหัวทันที เมื่อมองเห็น
อากัปกริยาของคนตัวบาง ริมฝีปากสีสดอำมหิตครางคล้ายจะพยายาม
กอบโกยอากาศเข้าสู่ปอด ในขณะที่ขาเรียวทั้งสองอ้าออกกว้าง สะโพก
สวยงัดขึ้นรับทุกจิ้งหะที่ตัวเองเป็นคนกำหนด ก่อนที่ความรู้สึก
ทั้งหมดจะถูกกรีดเค้นออกมาในตอนที่ว่าร่างกายไม่สามารถทานทนต่อ
ความเสียวชานได้อีกต่อไป

“อ้อ! อ๊ะ...แฮก” น้ำรักราวขุนเประอะเปื้อนบนร่างกายของตัวเอง
เสียดหอบหายใจดังก้อง บ่งบอกถึงห้วงสภาวะความรู้สึกที่ยังไม่กลับ
คืนมาเป็นปกติ

เด็กเอาแต่ใจ

คำนี้ดังก้องอยู่ในหัวของคนโตกว่า

สายธารแทบไม่ได้มีจิ้งหะช่วงพักหายใจหายคอ แต่ศิลากลับ
ไม่มีความคิดที่จะหยุดรังแก พ่อเลี้ยงหนุ่มกวาดต้อนเอาของเหลวที่
บริเวณหน้าท้องขึ้นมาอาบย้อมขโถมนิ้วเพื่อทดแทนเจลหล่อลื่น
สายธารรู้ว่าสเตปต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นจากประสบการณ์ กวางน้อย
ถึงตัดสินใจกลับมาแผลงฤทธิ์ใส่ราชสีห์อีกครั้ง มือเล็กคว้าหมับเข้าที่
กลางกายอุ่นร้อน ออกแรงขยับชักนำปลุกตัวตนของคนโตกว่าให้ตื่นตัว

“อือออ...” เสียงคำรามต่ำอย่างพึงพอใจดังขึ้นในตอนที่สัมผัส
นุ่มจากฝ่ามือของคนตัวขาวทำหน้าที่ปรนเปรอให้กัน ระหว่างคนทั้งคู่
ไร้ซึ่งท่าทีเคอะเขิน เพราะอารมณ์ความต้องการกำลังจุ่มตีจนแทบ
หน้ามืด สายธารเลียริมฝีปากตัวเองเล็กน้อย เพราะขนาดความใหญ่
โตจากสิ่งที่ได้สัมผัสมันพาให้ใจหวิว

ศิลากดปลายนิ้วเข้าหารอยจีบพับ ความอุ่นนุ่มตอดรัดจาก
ช่องทางรัก ทำเอาอดจินตนาการไม่ได้ว่าหากสิ่งที่สอดใส่อยู่ไม่ใช่นิ้ว...

ร่างกายจะมีความสุขได้สักแค่ไหน แรงขยับมือของสองคนแปรเปลี่ยน เป็นจังหวะเดียวกันโดยที่ไม่ได้นัดหมาย ใครบางคนที่นี่ก็จะกลายเป็นร่างเป็นกวางเชื่องไปแล้วกลับเปลี่ยนที่ทำให้คนตัวสูงได้ประหลาดใจ

คนอายุน้อยกว่าขยับเปลี่ยนตำแหน่งลุกขึ้นมาคุกเข่าคร่อม พ่อเลี้ยงหนุ่ม ออกแรงรูตรั้งแก่นกายใหญ่เนิบช้าให้ใครอีกคนตายใจ ศิลปินบอกไม่ถูกว่าตอนนี้ความต้องการของตัวเองคืออะไร เพราะมันมีมากมายไปหมด ทั้งอยากกระแทกกระทั้น อยากดูตึงยอดดอกสวยที่ บัดปายไปมาอยู่แถวริมฝีปากเขา รวากับจะทดสอบความใจเย็นซึ่ง... แน่นอนว่ามันไม่มี

ปลายลิ้นร้อนตัวดเลียดูตึงยอดดอกไม้ให้คนตัวบางต้องยกมือข้างหนึ่งเกาะไหล่หนาไว้ใช้ทรงตัว ในขณะที่มือเรียวยาวอีกข้างก็ไม่ปล่อยให้น้อยหน้า ทั้งซักทั้งบดขยี้ส่วนปลาย จนศิลาเปลือยปล่อยมือละจากช่องทางรักของอีกฝ่ายอย่างลึมตัว

“เฮอ...หยุดก่อน” เพราะร่างกายถูกกระตุ้นหนักหน่วง ร่างสูงถึงเริ่มมีอาการเสียวสันพร้าว ศิลายังไม่ยอมเสร็จ แต่เด็กตรงหน้าก็ร้ายกาจเสียเหลือเกิน ทั้งเร่งเร้าทั้งช่วยทำทุกอย่าง...แม้กระทั่งกระตุ้นทางคำพูดคำจา...

“ปล่อยออกมาครับ ผมทำให้คุณอยู่นะ...รู้สึกหรือเปล่า” ศิลปินไม่เคยเจอคุณอนันที่แพรวพราวขนาดนี้มาก่อน น้ำเสียวยั่วเย้าพร้อมแรงกดจับที่ข้างแก้มเล่นเอาลึมทุกสิ่งทุกอย่างไป

ความอดทนที่ตั้งใจทะเลาะหลายจนร่างกายกระตุกเกร็ง น้ำรักสีขาวขุ่นกระเด็นไปเปรอะฝ่ามือขาว บางส่วนฉุดพุ่งไปอาบข้อมือโดนหน้าท้องคนสวย เพราะระยะห่างระหว่างทั้งคู่แทบจะไม่เหลือช่องว่างให้ลมผ่าน เสียวหัวเราะถูกอกถูกใจดังคลอมาให้ได้ยิน ศิลปินหัวเสีย เพราะรู้สึกว่าคุณอนันคนเด็กกว่าลึบคมเข้าไปให้เต็มเปา

“ตัวแสบ”

“ดึก...ไม่อารมณ์เสียสิครับ ผู้ใหญ่ที่ดีเขาไม่รังแกเด็กอยู่ฝ่าย

เดี่ยวหรอกนะ”

“เสียใจด้วย ฉันไม่ใช่ผู้ใหญ่ที่ดี”

“กลัวจังครับ” คำว่ากลัวที่พูดออกมาไม่ได้มีความกลัวจริง เจือปนอยู่ในน้ำเสียงเลยแม้แต่น้อย ศิลาเลิกเล่นเพราะเขาอยากจะลงโทษเด็กคนนี้ให้มันจริงๆ จังๆ สักที คนตัวสูงจับให้สายธารพลิกนอนคว่ำลงแบบไม่ทันตั้งตัว ฝ่ามือร้อนขยี้สะโพกสวดยีบเอวเล็กไม่เบาแรงนักจนคนตัวขาวสะดุ้งโหยง

“ฮะ!” สายธารเท้าแขนลงกับเตียงพุงตัวเอง ช่วงบนของร่างกายเอนราบ ส่วนสะโพกสวดยกลับถูกเจ้าของเรือนกายขยำกมันให้ล้อยสูงเด่น ทั้งยังอ้าขาออกน้อยๆ เปิดเผยช่องทางสีหวานให้คนมองลอบกลืนน้ำลายลงคอ

แม่/...

“ฮ้อ! อีก...ฮะ! คุณ!” สายธารไม่แน่ใจว่าตัวเองไปกระตุ้นสัญชาตญาณสัตว์ป่าในตัวของอีกฝ่ายขึ้นมาหรือเปล่า เพราะครั้งนี้ศิลาดูเหมือนจะนือตหลุดไปแล้ว นิ้วเรียวยาวสอดแทรกเข้ามาในช่องทางรักของคนร่างสวดย ก่อนจะกดถูกจุดเสียวกระสันแมนย่ำราวกับจับวาง มุมปากได้รูปยกยิ้มขึ้นมาทันทีเมื่อสัมผัสได้ถึงปฏิกิริยาตอบรับจากคนเด็กกว่า

“เดี่ยว อ้า!”

“ใจเย็น หายใจลึกๆ”

“ฮะ ฮะ ฮะ!” เสียงครางหวานดังขึ้นตามจังหวะการควบคุมปลายนิ้วของคนด้านหลัง สายธารหัวหมุน อยากจะหันไปเอาเรื่องคนที่พูดออกมาได้ง่ายดายว่าให้ใจเย็นๆ แต่ร่างกายในเวลานี้กลับอยู่เหนือการควบคุมของตัวเองไปหมดแล้ว ใบหน้าหวานซบลงกับต้นแขนขาเรียวยาวระริกไปเองอย่างไม่อาจห้าม ฝ่าปฐูที่นอนถูกคนตัวบางกำงานยับยู่ ริมฝีปากสวดยอ้าค้างหอบคราง หัวใจเต้นรัวแรงเสียดจนน่ากลัวว่า มันจะหลุดกระเด็นกระดอนออกมาจากอก

“อ้อ!” นิ้วเรียวยาวถูกดึงออกให้ความวูบไหวงววมไหวโจมตี
 เข้าเล่นงานชั่วจิตใจหนึ่ง ก่อนที่แกนกายใหญ่ของคนตัวสูงจะสอด
 แทรกเข้ามาแทนที่แบบไม่มีการให้ตั้งตัว สายธารกลั่นหายใจ ร่างกาย
 เกร็งเพราะความอึดอัดคับแน่น เป็นความรู้สึกที่ได้แต่เฝ้าถามตัวเอง
 ว่า...

มันเข้ามาสุดความยาวแล้วหรือยัง...ให้ตายเหอะ!

“อีก...”

“เฮอ ชี้ด...ผ่อนคลายหน่อย” คนด้านบนโน้มตัวลงไปขบกัดที่
 แผ่นหลังเนียนเบาๆ ไม่ให้เกิดรอย ออกแรงขยับเป็นจังหวะเนิบนาบ
 เพื่อรอให้ใครอีกคนได้ปรับตัว เหงื่อเม็ดเล็กผุดซึมไปตามโหลวมและ
 กรอบหน้า สายธารครางเครือเสียงแผ่วเหมือนลูกแมวน้อยในตอนที
 ร่างกายเริ่มปรับตัวได้ และจังหวะของเกมสวาทเริ่มแปรเปลี่ยนไป

“ฮะ...ฮ้า” ความอึดอัดคับแน่นถูกโยนทิ้งเปลี่ยนเป็นความเสียว
 ซ่าน ไบหน้าหวานส่ายสะบัดไปตามแรงกระแทก ร่างกายโยกคลอน
 เป็นผลให้ต้องหาที่ยึดจับ สายธารส่งมือเรียวไปค้ำยันกับหัวเตียงปล่อย
 ให้ผู้ล่าตัวจริงได้คุมเกม เลือดในกายร้อนระอุซัดกับอุณหภูมิห้องที่เย็น
 ฉ่ำ

เสียงเนื้อกระทบกันเป็นจังหวะดังคลอเคล้าไปกับเสียงคราง
 หวานหู สายธารรู้สึกวาติลากลั่นแก่งกันแบบจิงใจ เพราะอีกฝ่าย
 เอาแต่บดขยี้เล่นงานอยู่ที่จุดเดิมซ้ำๆ รวากับว่าต้องการให้เขาระเหิด
 หายกลายเป็นไอลอยละล่องอยู่ในอากาศ ทุกจังหวะการสอดใส่มัน
 เข้าลึก

ลึกสุด...ลึก...ลึกเสียนจน...

“อ้า!...มะ...ไม่ไหว อ้อออ” คนอายุน้อยกว่าพึมพำไม่ได้ศัพท์
 เพราะความรู้สึกที่ได้รับมีมากเกินไป ศีลาหัวเราะในลำคอ คนตัวสูง
 ยึดตัวขึ้นจับเอวคอดล็อกเอาไว้ก่อนจะโถมกายเข้าหาโดยไม่ฟังเสียง
 ทักทวน ฟ่อเลี้ยงหนุ่มรู้ดี ร่างกายของคนเรามันไม่เคยโกหก แรงตอด

รัดบิบแน่นราวกับกลัวว่าเขาจะหายไป มันทำให้ศิลา...รู้สึกดีจนยากเกินจะบรรยาย

เด็กคนนี่แตกต่าง...แต่ไม่รู้ว่่าที่ตรงไหน อาจจะเป็นเพราะร่างกายของพวกเขาที่ดูจะเข้ากันได้ดี กับเสียงหวาน ๆ นั้นละมั่ง ที่ศิลาไม่คิดอยากให้มีมันจบลงง่าย ๆ ในรอบเดียว

“ดี...อือออ...” คนอายุมากกว่าเอ่ยชมพลางรวบเอาไว้ให้คนตัวเล็กเปลี่ยนมาอยู่ในท่าคุกเข่า

สายธารรู้สึกว่่าตัวเองกลายเป็นของเหลว อย่างที่รู้ เขาไม่ได้อ่อนประสพการณ์ แต่ศิลาเก่งกาจกว่าที่คิด คนคนนี่เหมือนรู้จุดจับจังหวะได้ดีไม่ใช่สักแต่จะใช้แรงกระแทก

เบา หนัก รวด ทั้งหมดนี้...ศิลาสลับใช้มันได้อย่างไม่มีสะดุด สายธารสะดุ้งเฮือกเซิดไปหน้าหวานหลับตาพริ้ม เอนหัวชบไปหาไหล่ของคนที่คุณเข่าซ้อนอยู่ด้านหลัง ร่างกายเริ่มกระตุกเกร็ง ความรู้สึกเหมือนตกลูกจากที่สูงทำให้เสียววูบวาบไปทั่วทั้งห้องน้อย

“ฉันทอยู่ข้างในตัวเธอ รู้สึกหรือเปล่า” โบทหน้าสวยเห่หรืออน เมื่อเป็นฝ่ายถูกเอาคืนทางด้านคำพูดบ้าง เสียงทุ้มกระซิบแผ่วเรียกขนอ่อนบนกายให้ลุกชัน หยาดน้ำใสเอ่อคลอในดวงตา ความรู้สึกสุขสมทางกายจุกอยู่ในอกจนแทบสำลัก

“ตอบฉัน” เสียงเข้มย้าบอกให้คนอายุน้อยกว่าพยักหน้ารับเวลานี้สายธารพูดไม่ออก เขาทำได้แค่ตอบรับคำถามของศิลาเพียงในใจ

รู้สึกสิ รู้สึกมากเสียด้วย

“อือ! อ้า อ้า แหก” สายธารยกมือขึ้นกอบกุมแก่นกายตัวเอง สะบัดร่อนสะบัดหนาวปล่อยเสียงครางออกมาอย่างไม่อาจกักลั้นอีกต่อไป ศิลาจูบเบา ๆ ที่ชอกคอระหง หวังให้อีกฝ่ายผ่อนคลาย เพราะสัมผัสได้ว่าร่างในอ้อมแขนเกร็งลั่นไปทั่วทั้งตัว

มือหนาส่งไปช่วยเร่งจังหวะให้คนตัวเล็กได้นำไปก่อน สายธาร

รู้สึกเหมือนร่างกายถูกเหวี่ยงไปบนฟากฟ้าก่อนจะจมดิ่งลงสู่เหวลึก
 แก่นกายสีหวานกระตุกปลดปล่อยหยาดน้ำรักออกมาอย่างรุนแรง บาง
 ส่วนหยดลงบนเตียงนอน บางส่วนเปโระไปบนฝ่ามือใหญ่ของคนที่ยังคงขยับเขยื้อนกายอยู่ด้านหลัง

เสียงสูดปากคำรามต่ำดังอยู่ข้างหู ช่องทางรักเต้นตอดตบ
 หลังจากเพิ่งเสร็จสม ศิลายังไม่ถึงฝั่งแต่สายธารกลับหลงไหลช่วงเวลานี้
 มากที่สุด ช่วงเวลาที่รู้ว่าราชสีห์ไร้หัวใจ...ทำทุกสิ่งทุกอย่างไปตามห้วง
 อารมณ์

เสียงหัวเตียงกระทบผนังเป็นจังหวะรัวฟังดูน่าอายหากใครมา
 ได้ยิน แก่นกายเล็กที่อ่อนตัวกลับมาที่มีความรู้สึกร่วมอีกครั้งจากการ
 ปลุกปั่นของศิลา มีอารมณ์ของคนโตกว่าจับใบหน้าของคนสวยให้หัน
 กลับมารับจูบดูดดื่ม โคล้งสุดท้ายของเกมรักไม่มีจังหวะแผ่วเบา ศิลา
 กระแทกกายเข้าสู่สุดออกสุดก่อนจะจัดเสยขึ้น เรียกเสียงกระเส่าจากคน
 ตัวขาว

“ซี้ด...อา!” สะโพกแกร่งโยกตัวเข้าหาเอวเพรียวหนัก ๆ อีกไม่กั
 ครั้ง ร่างกายก็กระตุกเกร็งฉืดพ่นน้ำรักออกมาจนหมด สายธารทรุด
 ฮวบแนบหน้าล้างกับหมอนนุ่ม เพราะคนด้านหลังกระชากตัวออก
 กะทันหัน สติยังไม่ทันกลับมาเข้าร่างเลยด้วยซ้ำในตอนที่ถูกแ้วได้ยิน
 เสียงเหมือนอะไรบางอย่างถูกฉีกออก พอหันกลับไปดูเต็ม ๆ ตาถึงได้
 รู้แจ้ง ศิลาจัดการเปลี่ยนเครื่องป้องกันด้วยความว่องไว ก่อนจะโยน
 ของเก่าทิ้งไปอย่างไม่ใยดี

เฝียะ!

“อ๊ะ...” สายธารกัตรีมฝีปาก แรงฟาดที่ก้นสวยทำเอาร่างกาย
 ของคนตัวขาวสะดุ้งเล็กน้อย ความรู้สึกเจ็บแสบแล่นขึ้นมา แต่ไม่รู้
 ทำไม...สายธารกลับรู้สึกชอบมัน

“ฉับบอกแล้ว...ที่นี้ไม่มีผู้ใหญ่ที่ดีให้เธอหรอก”

“อ๊ะ เดียว!...อ๊า!” เป็นอีกครั้งที่คนตัวสูงฟากฝั่งตัวตนเข้ามาใน

ช่องทางอุ่นร้อน สายธารซุกใบหน้าลงกับหมอนโบโตเก็บกลิ่นคำ
ปฏิเสธรลงคอ เมื่อเกมรักวนกลับมาเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง คนหน้าสวยสวย
สะโพกรับครางอ้ออึง เสียงครางประสานปนเปจนจับแยกแทบไม่ออก
ว่าเป็นของใคร

“อ้า...คุณ...ตะ...ตรงนั้น อี!”

“ตรงนี้...”

“แฮก...ชะ...ใช่ อ๊ะ คุณ อ้อออ”

เสียงหนึ่งในความรู้สึกนึกคิด ท่ามกลางกลิ่นอายของความใคร่
ศิวาอยากให้เด็กคนนี้ครวญครางเรียกชื่อเขา แต่ความจริงมันน่า
เสียดายอยู่ไม่น้อยที่คนทั้งสองดันไม่รู้จักกัน และทุกสิ่งทุกอย่าง
ระหว่างพวกเขามีระยะเวลาอยู่เพียงชั่วข้ามคืน...

Chapter 3

'Sleep with me free...'

เช้าวันใหม่ จักรกริชเดินมาเคาะประตูห้องพักของคนเป็น นายสองสามครั้งก่อนจะหยุดยืนรอ ความเงียบไร้ซึ่งเสียงตอบรับทำให้ ชายหนุ่มขมวดคิ้ว มองดูนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเกือบจะแปดโมง สลับกับบานประตูห้องด้วยความรู้สึกแปลกใจ

พ่อเลี้ยงไม่เคยตื่นสาย...

อีกไม่ถึงชั่วโมงจะถึงเวลาประชุมงานที่โรงแรมคู่ค้าแล้ว จักรกริช ถึงตัดสินใจเสียมารยาท ตั้งใจจะเคาะประตูเพื่อเรียกคนด้านในอีกครั้ง แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในเช้าวันนี้กลับเกินกว่าความคาดหมายของเขาไป ทั้งหมด ศิลปปรากฏตัวขึ้นจริง เพียงแต่อีกฝ่ายก้าวออกมาจากห้องฝั่ง ตรงข้าม และนั่นหมายความว่า...

พ่อเลี้ยงไม่ได้กลับห้องของตัวเอง แถมนอนร่วมเตียงกับคน แปลกหน้า แม้จะเป็นคนแปลกหน้าที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันทางกาย แต่จักรกริชรู้ว่าทุกครั้งที่เสร็จกิจ ศิลปินไม่เคยนอนร่วมห้องกับใคร แต่เมื่อคืนนั้นเป็นครั้งแรก

“โทษที ฉันสาย ขออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้วจะตามลงไป”
คนเป็นนายเอ่ยเสียงเรียบ เสื้อผ้าชุดเก่าที่อีกฝ่ายสวมใส่อยู่เปรียบ

เหมือนหลักฐานมัดตัวแน่นอนหา จักรกริชไม่ได้ไถ่ถามอะไรให้มากความ
ชายหนุ่มเพียงรับคำก่อนจะแยกกลับลงไปในโรงที่รถ

“พี่กริช พี่”

“อะไรไอ้แสง” เพราะมีเรื่องให้ครุ่นคิดไม่ตกอยู่ในหัว จักรกริช
ถึงได้เอ่ยตอบน้องชายตัวเองด้วยน้ำเสียงห้วน

“ตะคินป้อเลี้ยงบ่าได้ปีกห้อง เป็นนอนอยู่กับคนงามตึงคินเลย
กำ” (เมื่อคินพ่อเลี้ยงไม่ได้กลับห้อง เขานอนอยู่กับคุณคนสวยทั้งคิน
เลยเหวอ) เด็กหนุ่มพูดภาษาบ้านเกิดด้วยท่าทีออยากรู้อยากเห็น
คำถามที่ได้ยินทำเอาจักรกริชถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

“มึงรู้ได้ยังไง”

“ผมขึ้นไปตบยหาบ่าอ้ายตะกั๊น โอัย!” (ผมตามพี่ขึ้นไปเมื่อกี้จะตี
โอัย!) แสงหล้าร้องลั่น ยกมือขึ้นกุมหน้าผากในตำแหน่งที่ถูกจักรกริช
ใช้นิ้วดีดเข้ามาอย่างไม่อ้อมแรง ความเจ็บแค้นปราด ผิวเนื้อบริเวณที่
ถูกกระทำแดงเถือก

“กูสั่งให้รอ มึงสะเออะตามขึ้นไปทำไม”

“ฮือ เจ็บ” คนโดนดุตีหน้าเศร้า เขามีมือลูบหน้าผากตัวเองป้อย ๆ
เด็กหนุ่มอยากจะเถียง แต่เพราะรู้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายขัดคำสั่ง เลย
เลือกที่จะก้มหน้ายอมรับผิดแทน

“เรื่องของป้อเลี้ยง มึงบ่าต้องเอาไปบอกผัดกั้งเลย ถ้ามึงบ่า
กั๊วตงงาน เข้าใจกำ” (เรื่องของพ่อเลี้ยง มึงห้ามเอาไปพูดเด็ดขาด เก็บ
ให้เงียบถ้าไม่ยกตงงาน เข้าใจไหม) จักรกริชสั่งน้องชายตัวเองเสียง
เข้ม เขาไม่อยากจะให้เรื่องนี้ไปถึงหูคนนอก แม้มันจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร
แต่อย่างไรก็เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นอยู่ดี

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นหยุดบทสนทนาทั้งหมดลง จักรกริชสูดลม
หายใจเข้าลึก บอกตัวเองให้ตั้งสติเมื่อเห็นว่าเบอร์ที่โทร. เข้ามาเป็น
ของใคร

“สวัสดิ์ศรีคุณดาวิภา” ชายหนุ่มเรียกชื่อเลขฯ สาวของเจ้านาย ด้วยน้ำเสียงปั่นแต่งให้ดูเป็นปกติ ดาวิภาเป็นผู้หญิงวัยสามสิบต้น ๆ ที่ทำงานเก่งกาจ ละเอียดรอบคอบ ทั้งยังเจ้าระเบียบมากที่สูดตั้งแต่ที่จักรกริชเคยพบเจอมา

[สวัสดิ์ศรีตอนเช้าคะ คุณจักรกริช ตอนนี้อยู่ที่ไหนกันแล้วคะ]

“คือว่า...กำลังเดินทางไปที่ประชุมครับ คุณดาวิภามีอะไรหรือเปล่าครับ” จักรกริชเลือกตอบคำถามแบบกลาง ๆ ไม่ได้สนใจสายตาของน้องชายที่มองมาราวกับกำลังตำหนิติติงที่เขาทำตัวมุสา

[ไม่มีอะไรหรอกค่ะ วิเป็นห่วง ไปดูงานโรงแรมของคุณทศธร ไม่อยากให้สาย ท่านเป็นคนเคร่งเรื่องมารยาท แต่อันที่จริงพ่อเลี้ยงไม่เคยสายอยู่แล้ว วิแค่กังวลมากเกินไปหน่อย] ปลายสายพูดด้วยน้ำเสียงติดตลก ผิดกับอารมณ์ของคนได้รับฟัง จักรกริชเหงื่อตก อยากจะพูดออกไปให้คุณเลขฯ ได้รู้ว่า...

พ่อเลี้ยงไม่เคยสาย มันคือเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริง...ส่วนเรื่องที่ว่าวันนี้พ่อเลี้ยง ‘ตื่นสาย’ ก็เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้ว...เช่นกัน

สายธรรารู้สึกตัวลึมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตอนช่วงสายของวัน คนตัวเล็กกะพริบตาปริบ เหมือนมองเพดานห้องพัก พลังประมวผลถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

‘ผมคงแข็งแกร่งที่คุณคิดนะครับ หรือว่า...เลี้ยงไม่ไหว?’

‘อ่า...ให้ตายเถอะ

ร่างบางกุ่มขมับ อาการปวดหัวยังคงมีค้างคาหลงเหลือ เมื่อคืนเขาเมาชนิดที่ไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าเมา เหล้ารสหวานนี่อันตรายกว่าที่เคยคิดไว้มากเลยทีเดียว แค่สองช็อตเท่านั้น ไม่น่าเชื่อ...

‘อย่ายอมแพ้ฉันไปก่อนก็พอ’

‘ฉันอยู่ข้างในตัวเธอ รู้สึกหรือเปล่า’

‘ฉันบอกแล้ว...ที่นี่ไม่มีผู้ใหญ่ที่ดีให้เธอหรอก’

“...” มือเรียวยาวขึ้นลูบหน้าลูบตา จับได้ความร้อนที่เห่อลามขึ้นมาบนพวงแก้มใส สายธารสะบัดหัวพยายามปิดไล่อารมณ์เกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืนให้หลุดออกไปจากสมอง ยอมรับแหละว่ามันดี ดีมาก... แต่ยังไม่ชะ ตอนนี้น้ำมันก็จบลงแล้ว

ดวงตากลมใสกวาดสายตามองสำรวจไปทั่วห้องพัก นอกจากโซนเตียงที่ดูเลอะเทอะเหมือนถูกระเบิดลงแล้ว บริเวณรอบห้องส่วนอื่นดูจะเป็นปกติดีทุกอย่าง ไร้ซึ่งวีแววของใครอีกคนที่เคยอยู่ร่วม คนตัวขาวตัวดำห้ามออก ไม่ได้คิดติดใจถึงคนที่ซึ่งกลับไปแล้ว เพราะถ้าเขาตื่นก่อนคงเลือกทำไม่ต่างกัน อย่างที่เคยบอก ในความสัมพันธ์ฉาบฉวยมันไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องอยู่รำลึกกัน

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูทำให้คนที่กำลังจะก้าวลงจากเตียงหยุดชะงัก คิ้วเรียวเล็กขึ้นด้วยความสงสัยอยู่ไม่น้อย พยายามคิดหาความเป็นไปได้ว่า ใครคือบุคคลที่จะมายืนรออยู่ด้านนอกในเวลาขึ้นี้

“ฮะ... ซืด...” คนตัวเล็กสะดุ้งยามฝ่าเท้าเนียนตะทิ้งน้ำหนักตัวลงเพื่อเตรียมยืน ความเสียดเส็บที่ช่วงล่างรวมถึงความเมื่อยขบแล่นเข้าโจมตี เล่นเอาเจ้าของร่างถึงกับสุดปาก สายธารพาตัวเองโยกเขยกไปหยิบชุดคลุมอาบน้ำมาสวมใส่ลวก ๆ ก่อนจะลากสังขารไปยังหน้าประตูห้อง

“สวัสดีครับ รุมเซอร์วิซครับ” เสียงทักทายด้วยความสุภาพเอ่ยขึ้นทันทีเมื่อเจ้าของห้องพักเปิดประตู รถเข็นที่เต็มไปด้วยถาดอาหารสร้างความงุนงงให้แก่สายธารอย่างแรง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าตัวเขาเองเพิ่งจะลืมตาตื่นขึ้นมา และแน่นอนว่าคงไม่มีทางละเมอถึงขนาดลุกขึ้นมาสั่งอาหารให้ตัวเองตอนหลับเป็นแน่

“ผิดห้องหรือเปล่าครับ ผม...” กำลังจะบอกให้คนตรงหน้ารู้ว่าเขาไม่ได้เป็นคนสั่ง แต่เสียงที่เปล่งออกมานั้นก็กลับแหบแห้งแปร่งหู สายธารหน้าร้อนวูบ เขาไม่ได้ใส่อือถึงขนาดจะตั้งคำถามกับตัวเองว่า

ทำไมเสียงที่ควรจะเป็นปกติเช่นทุกวันถึงได้กลายสภาพไปเป็นแบบนี้
 “คุณผู้ชายอีกท่านสั่งไว้ให้ครับ” พนักงานชายคล้ายว่าจะช่วย
 รักษาหน้า อีกฝ่ายไม่ได้ทำท่าที่ตกอกตกใจ สีหน้าที่แสดงออกบ่งบอก
 ถึงความเป็นมืออาชีพ สายธารเลยได้แต่พยักหน้ารับอย่างจนใจ ไม่คิด
 อยากสานต่อบทสนทนา ถึงได้ยอมเปิดทางให้พนักงานได้เข็นรถ
 อาหารเข้ามาภายในห้อง คนตัวขาวขยับไปหยิบทิปมาส่งให้พลงกล่าว
 ขอบคุณเบา ๆ ก่อนจะปล่อยให้อีกฝ่ายกลับออกไป

ดวงตากลมใสหันกลับมาจ้องถาดอาหารหลากหลายที่ถูกจัด
 วางลงบนโต๊ะด้วยความสนใจ ชุดอาหารเข้าสไตล์แบบไทยหนึ่ง แบบ
 อเมริกันอีกหนึ่ง เป็นสองเมนูพื้น ๆ แต่รายละเอียดอลังการ ทำเอาคน
 มองอดไม่ได้ที่จะตั้งคำถามกับตัวเอง ว่าสิ่งนี้ถือว่าเป็นเรื่องปกติหรือ
 เปล่า

อันที่จริงสายธารเคยมีคู่นอนชั่วคราวมาแล้วหลายครั้งหลายคน
 แต่ต้องยอมรับเลยว่าไม่เคยมีใครไหนที่ได้เลี้ยงอาหารตอบแทนเขา
 เหมือนอย่างครั้งนี้ คนตัวขาวยกน้ำส้มแก้วใหญ่ขึ้นมาจิบ ความสดชื่น
 ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นมากกว่าเดิม แม้ว่าอาการเมื่อยล้าจะยังคงอยู่ไม่ได้
 จางหายไป

ร่างบางวางน้ำส้มที่เหลืออยู่ครึ่งแก้วลงกับโต๊ะ ก่อนจะตัดสินใจ
 ลงมือจัดการอาหารมื้อเช้าตรงหน้า เลิกขบคิดหาถึงความปกติหรือ
 ‘ไม่ปกติ’ เดกว่าอาจจะเป็นส่วนหนึ่งของผู้ชายคนนั้นที่ชอบเลี้ยง
 อาหารตอบแทนคู่นอน ขนมปังปังทาเนยถูกมือเรียวยาวหยิบขึ้นมาแตะ
 เล็มเติมพลังงานที่ถูกสูบไป

สายธารเพิ่งรู้สึกตัวว่าหิวมากขนาดไหนในตอนที่มีอาหารตกถึง
 ท้อง ข้าวต้มหมูหอมฉุยคือตัวเลือกถัดมา หลังจากที่ขนมปังปังหมด
 ไปหนึ่งแผ่น มาคิดดูอีกที...ค่าห้องฟรี อาหารเข้าฟรี ฟังดูเหมือนจะ
 ค่อมค่า แต่สายธารกลับไม่คิดอย่างนั้น แม้ว่าฤทธิ์แอลกอฮอล์จะทำให้
 ภาวความทรงจำมันขาด ๆ หาย ๆ ไม่ชัดเจน แต่จากความรู้สึกเมื่อคืน

อีกฝ่ายไม่ได้ยอมมีอู่ให้กันเลยแม้แต่หน่วย ทั้งยังตักตวงกำไรไปเสียมากโข เล่นเอาเสียงแหบเสียงแห้ง เลี้ยงเขาแค่นี้ชนหน้าแข่งพ่อคุณเขาคงไม่ร่วงหรอก...

สายธารกลับมาอยู่ที่พักตัวจริงของตัวเองอีกครั้ง หลังจากอาหารมื้อเช้าในช่วงสายผ่านพ้นไป คนตัวขาวตั้งใจว่าจะกลับขึ้นไปนอนพักอีกสักงีบใหญ่ แต่เพราะใครบางคนทำให้แผนการทั้งหมดเป็นอันต้องล่าช้ากว่าที่คิด

“สวัสดิ์ครับคุณสายธาร อย่าเพิ่งตกใจนะครับ ผมเป็นลูกน้องของคุณเหมือนไฟ” ผู้ชายแต่งตัวดูดีรูปร่างสูงใหญ่เดินมาดักหน้าคนตัวเล็กแทบจะทันทีที่ก้าวเท้ากลับเข้ามายังบริเวณของโรงแรม

“ครับ คุณมีธุระอะไรกับผม” ตั้งคำถามออกไปพลางนึกสงสัยว่าเหมือนไฟมีลูกน้องอยู่ทุกที่เลยหรือยังไงกัน แม้แต่เชียงใหม่อีกฝ่ายก็ยังจัดหาคนมาตามเขาได้ ไม่ต้องเดาเลยว่าเป็นผลมาจากคำสั่งของใคร

“คุณสายธารไม่รับโทรศัพท์ คุณเหนือชลเป็นห่วงมาก คุณเหมือนไฟถึงส่งให้ผมมาดูที่นี่ว่าคุณยังปลอดภัยดี” ไม่ต่างจากที่คิดจริงๆ เหมือนไฟคงเห็นว่าพี่ชายเขาร้อนใจ รายนั้นถึงอาสาจะช่วยอย่างว่าละนะ...ความเดือดร้อนของเมีย ย่อมหมายรวมถึงความเดือดร้อนของตัวเอง

“โทรศัพท์ของผม...อ่า...มันแบตหมด เต็มผมจะขึ้นไปชาร์จแล้วจะโทร. หาพี่ชลเอง ขอขอบคุณนะครับ ขอโทษด้วยที่ทำให้เดือดร้อน” สายธารหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาดูจากกระเป๋ากางเกง ได้เพิ่งรู้ว่าแบตมันหมดไปตั้งนานแล้ว ร่างบางเอ่ยกล่าวคำขอโทษ ก่อนจะบอกลาคนของเหมือนไฟ เพื่อมุ่งหน้ากลับขึ้นไปยังบนห้องพัก

[ธรา! หายไปไหนมา พี่เป็นห่วงรู้ไหม] เสียงของพี่ชายผ่าแผ่นดินดังออกมาจากปลายสายแทบจะทันทีที่ร่างบางติดต่อกลับไป สายธารในเวลานี้ทอดตัวลงนอนกับเตียงนุ่ม เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำพาให้

เปลือกตาหย่อนคล้อย ง่วงเหงาหาวนอนอย่างที่ไม่เคยเป็น

“แบตโทรศัพท์หมด ขอโทษที”

[เจอคนของเฮียไฟหรือเปล่า]

“เจอ แต่ไม่น่าต้องให้เขาลำบากเลย” เสียงหวานของคนพูด ยานคาง สายธารถูกความง่วงจนพราวสติไปที่ละน้อย เมื่อคืนเป็นคืนที่เขาหลับสนิทมากที่สุดในรอบปี แคมตอนนี้เขากำลังง่วง ง่วงจนอยากจะนอนกลางวัน ซึ่งมันแปลก...แปลกมาก

[พี่เป็นห่วงเรานี้ อีกอย่าง...แล้วยังไปคนเดียว...พี่ต้อง...]

“ธาริตแล้วนะพี่ชล เอาเป็นว่าตอนนี้ปลอดภัยดี ไม่ต้องห่วงนะ แล้วไว้คุยกัน” เสียงพูดของพี่ชายฝาแฝดไม่ได้เข้าใต้อประสาทการรับรู้อีกต่อไป สายธารอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ร่างกายของเขาในเวลาที่ไม่สามารถฝันล้มตามต่อไปได้อีกแล้ว ทั้งเหนื่อย ทั้งเปลี่ยว...

สายธารตื่นขึ้นมาเมื่อร่างกายรู้สึกว่าได้นอนหลับอย่างเต็มที่ มือเรียวหยิบโทรศัพท์มือถือมากดส่งข้อความไปขอโทษพี่ชายตัวเอง พลางให้สัญญาว่าจะไม่เจ็บหายไปอีก เหนือชดยงคงบ่นอีกเล็กน้อย แต่ทั้งหมดทั้งมวลคือความเป็นห่วงที่เขาสัมผัสได้ ร่างบางผุดลุกขึ้นนั่ง บิดขี้เกียจไล่ความเมื่อยล้า พอได้พักผ่อนไปอย่างเพียงพอ ร่างกายถึงกลับมามีพลังงานเต็มเปี่ยมอีกครั้ง

สายธารลงมาจากห้องพักในช่วงบ่าย เขาเรียวก้าวไปตามทางเดินของที่พักเพื่อทะเล่ไปยังร้านอาหารญี่ปุ่นที่เขาไปฝากท้องเมื่อวันแรก ไม่ได้หิวแต่อยากไปอุดหนุน เพื่อขอบคุณเจ้าของร้านแปลกหน้าคนนั้นสักหน่อย

“สวัสดีครับ อ้าว คุณ...” เสียงทักทายจากคนที่เขาตั้งใจมาหาดังขึ้น ชายหนุ่มยังคงใส่ชุดยูคาตะแบบเดียวกับเมื่อวาน เดว่าคงเป็นยูนิฟอร์มของทางร้าน เขาเดินตรงมาหากันด้วยรอยยิ้ม

“สวัสดีครับ พอจะมีโต๊ะว่างให้ผมไหม”

“แน่นอนครับ” อีกฝ่ายยังมีท่าทีกระตือรือร้นเหมือนอย่างวัน

แรก คนที่ตัวสูงกว่าผายมือเดินนำไปยังโต๊ะตัวเดิม กระจกครอบร้านเป็นแบบโล่งโปร่ง ทำให้ช่วงกลางวันได้รับแสงอาทิตย์อย่างทั่วถึง โชคดีที่เครื่องปรับอากาศเย็นมากพอ อากาศโดยรวมได้ถึงไม่ร้อนเลย แม้แต่นิดเดียว

“คุณกลับมา แสดงว่าร้านที่ผมแนะนำไปมันดีใช่ไหมครับ”

‘ผมเห็นคุณดูเหนื่อยๆ นะครับ เดว่าคงหนีอะไรมาพักใจ ถ้าไปแล้วดี อย่าลืมกลับมาทานร้านผมอีกทีพอครับ’

“ดีครับ” ดีมาก...เสียจนเสียงแหบเสียงแห้งเลย ประโยคทำยทั้งหมดสายธารได้เพียงแค่พูดในใจ จะให้บรรยายออกไปว่าเมื่อคืนมันดีสักแค่ไหนคงไม่ใช่เรื่อง

“ดีใจที่คุณชอบครับ”

“ขอบคุณเช่นกันครับที่แนะนำ คุณ...”

“สืบทิศครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” ชายหนุ่มส่งมือมาให้เขาจับพร้อมไปรยรอยยิ้มทรงเสน่ห์ ลึกยิ้มที่ข้างแก้มส่งเสริมภาพลักษณ์ให้อีกฝ่ายดูเป็นพวกอหิชาศยดี ท่าทางไม่ถือตัวทั้งที่เป็นเจ้าของร้านทำให้คนตรงหน้าดูเป็นคนใจดีในสายตาของสายธาร

“ผมสายธารครับ คุณสืบทิศช่วยแนะนำเมนูที่ไม่หนักท้องให้ผมหน่อยได้ไหม ผมอยากทานพวกเมนูปลา” เสียงหวานว่าพลางส่งเมนูกลับไปให้อีกฝ่ายรับไป คุณเจ้าของร้านแนะนำเมนูอาหารมาสองสามอย่างให้สายธารได้เลือก หลังจากนั้นจึงหายกลับเข้าครัวไป

เซตซาซิมิขนาดพอดีสำหรับหนึ่งคนคือตัวเลือก สายธารละเลียดลิ้มชิมรสชาติความสดของปลาด้วยความใจเย็น อาหารที่ดีคุณภาพเกรดพรีเมียมไม่มีเหตุผลอะไรให้รีบร้อน ดวงตาคมตวัดมองออกไปนอกร้าน ตั้งใจว่าจะพักสายตามองอะไรไปเรื่อยเปื่อย แต่ภาพที่เห็นมันชวนให้คนตัวขาวหัวเสียอยู่ลึกๆ

คนของเหมือนไฟยังอยู่

เพียงแค่เปลี่ยนตำแหน่งที่จอดรถใหม่ คงคิดว่าเขาจะมองไม่

เห็น ซึ่งเขาคงไม่เห็นจริง ๆ หากมองมาจากทางฝั่งโรงแรม แต่จากมุมร้านอาหารตรงนี้สายธารเห็นแบบเต็ม ๆ

ไม่คิดจะกลับบ้านกลับช่องของตัวเองเลยหรือยังงั้น

“อันนี้แถมครับ” เสียงของลิบทิศเรียกให้คนตัวขาวเล็กสนใจภาพของคนด้านนอก ชูปร็อน ๆ ถ้วยเล็กถูกวางลงบนโต๊ะไม้ใกล้ไม้ไกล หากเป็นผู้ชายคนอื่นเขาคงมีความคิดเข้าข้างตัวเองไปแล้วว่ากำลังโดนจับ แต่เพราะคุณเจ้าของร้านไม่ได้มีท่าทีในเชิงชู้สาว สายธารถึงไม่ได้คิดจิตใจที่จะยอมรับความมีน้ำใจของอีกฝ่าย

“ขอบคุณครับ ใจดีจนผมสงสัยเลยว่าคนเชียงใหม่ใจดีแบบนี้เหมือนคุณทุกคนไหม” คำถามที่เล่นที่จริงทำให้คนฟังส่งยิ้มมาให้คนพูด ลิบทิศไม่ได้ตอบอะไร เพียงแค่คอยบริการดูแลอยู่ไม่ไกลจวบจนมีอาหารสิ้นสุดลง

“คุณจะอยู่เชียงใหม่กี่วันหรือครับ” คำถามของเจ้าของร้านหนุ่มทำให้สายธารหยุดครุ่นคิดหาคำตอบกับตัวเอง กลับเมื่อไหร่...เป็นคำถามที่เขาเองก็ไม่วู้เหมือนกัน กลับไปแล้วยังไม่รู้เลยว่าจะไปอยู่ไหน เพราะเขาไม่ได้อยากกลับบ้าน

“ยังไม่มีกำหนดกลับเลยครับ”

“งั้นหรือครับ ดีเลย เชียงใหม่มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายที่ คุณคงชอบ”

“คุณมีที่เที่ยวนะแนะนำผมอีกไหมล่ะครับ” หลังจากได้พักผ่อนไปอย่างเพียงพอแล้ว สายธารจึงเริ่มมีความคิดอยากหาสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ๆ ไปดูบ้าง มาต่างจังหวัดทั้งที่เขาควรไปเปิดหูเปิดตา

“ถ้าแบบเมื่อคืน ผมขอเอาหัวเป็นประกันเลยว่าไม่มีที่ไหนดีไปกว่า S CLUB อีกแล้วครับ”

“ฮ่า ๆ ขอเป็นที่เที่ยวแนวอินบ้างดีกว่าครับ มีแนะนำไหม” “ไม่อยากจะยอมรับนักหรอกแต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า เซ็กซ์ของผู้ชายคนนั้นทำเอาสายธารยังรู้สึกเพ็ญร้างอยู่ไม่หาย

“อ้อ...ถ้าที่สวย ๆ ดัง ๆ ทั่วไปผมเดาว่าคุณคงรู้จักหมดแล้ว แต่ไม่แน่ใจว่าคุณรู้จัก **ไร่ภูแสงดาว** ไหม”

“ไร่ภูแสงดาวหรรอครับ เหมือนเคยได้ยินมาว่าสวย ผมเคยอ่านเจอ แต่ไม่แน่ใจว่าอยู่ที่ไหนของเชียงใหม่” สายธารจำได้ว่าเขาเคยอ่านเจอผ่าน ๆ จากเพจรีวิวท่องเที่ยวในเชียงใหม่ แต่เพราะตอนนั้นไม่ได้ใส่ใจมากนักทำให้ลืมไปหมดแล้ว

“อยู่ที่เชียงดาวครับ ห่างจากที่นี่ไปเจ็ดสิบลิโล อากาศดีมาก มีที่พักด้วย ถ้าคุณขับรถเป็น เซาร์รถขับไปได้ไม่ยาก แต่อาจจะเสียเวลาตรงทำเรื่องหาเซาร์รถนิดหน่อย ถ้าคุณสนใจเดี๋ยวผมช่วย...”

“ไม่รบกวนคุณสิบลิตขนาดนั้นหรอกครับ แค่เมื่อวานก็เกรงใจจะแย่แล้ว อีกอย่าง...ผมน่าจะมีคนขับพาไปได้อยู่” คนตัวขาวว่าพลาดทอดสายตามองออกไปยังบริเวณลานจอดรถด้านนอกร้าน พี่เชยอุตส่าห์ส่งคนมาดูแลถึงที่ สายธารจะทำตัวเองให้ลำบากไปทำไม

“ยังไงขอขอบคุณมากสำหรับคำแนะนำนะครับ หวังว่าเรา...จะได้เจอกันอีก”

“ถ้าคุณยังอยู่ในเชียงใหม่ ยังไงเราคงได้เจอกันอีกแน่นอน เทียบให้สนุกนะครับ เดินทางปลอดภัย” บทสนทนาของสองคนจบลงเพียงเท่านั้น สายธารมองดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ ซึ่งใจครู่หนึ่งถึงตัดสินใจกลับขึ้นห้องไปเก็บข้าวของลงกระเป๋าเดินทาง เจ็ดสิบลิโลเมตรจะว่าไกลก็ไม่ไกล จะว่าไกลก็ไม่ไกล ที่สำคัญคือเขาไม่ได้เป็นคนขับเอง จะเดินทางตอนไหนก็คงไม่ต่างกันเท่าไรหรอก

กิก ๆ

เสียงเคาะกระจกรถทำเอาหนึ่งในลูกน้องของเหมือนไฟที่ถูกส่งตัวให้ตามมาถึงที่นี้ขมวดคิ้วมุ่น ชายหนุ่มออกอาการอีกอักเล็กน้อยเมื่อคนที่เจ้านายสั่งไว้ว่าให้ตามดูแลอยู่ห่าง ๆ ดันเดินดุ่ม ๆ เข้ามาหา กันแบบซึ่ ๆ หน้า

“คุณสายธาร...มีอะไรให้ผมรับใช้หรือเปล่าครับ”

“พีไฟสั่งให้คอยตามไซ้ไหม” คนตัวขาวไม่ได้อ้อมค้อม ทั้งยังตรงประเด็นชนิดที่ไม่คิดจะให้คู่กรณีมีช่องว่างได้ปฏิเสธ

“คือ...”

“ผมไม่ได้ว่าอะไร แค่มีเรื่องจะรบกวนครับ”

“เรื่องอะไรเหรอครับ หรือว่าอยากไปเที่ยวที่ไหน บอกผมมาได้เลยนะครับ ผมรู้จักสถานที่เที่ยวของเชียงใหม่หลายที่”

“ดีเลยครับ ฉันช่วยพาผมไปส่งที่ไร่ภูแสงดาวหน่อยได้ไหมครับ รู้จักหรือเปล่า” ในเมื่อส่งคนมาขนาดนี้ จะไล่ให้กลับไปเลยแล้วไปจัดการเช่ารถเดินทางด้วยตัวเองคงจะวุ่นวายอยู่ไม่น้อย ดังนั้นสายธารจึงขอเลือกทางออกที่ย่งยากน้อยที่สุด ลงเรือลำเดียวกันไปก่อน ถึงปลายทางเมื่อไหร่ ค่อยมาว่ากันอีกที

แสงหล้ารู้สึกได้ถึงความสุขจากอาการเหน็บกิน เหตุเพราะตัวเองยืนอยู่ตรงนี้มาตั้งแต่เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ปลายเท้าของคนอายุน้อยที่สุดในห้องพยายามขยับขาชุกชุกขยิกไปมา ในขณะที่กานูฟังการเทศนาอันยาวนานที่มาจากเลขาฯ สาวของคนเป็นเจ้านาย

“วิไม่เคยเห็นพ่อเลี้ยงไปทำงานสายเลยสักครั้ง แล้วครั้งนี้สายได้ยังไงคะ จำที่วิก้าขับได้หรือเปล่า คุณทศธรท่านเคร่งมากเรื่องเวลา ครั้งนี้ท่านไม่ได้พูดหรือว่าอะไรก็จริง แต่เลขาฯ ท่านโทร. มาเล่าให้วิฟังว่าคุณทศธรเขาไม่พอใจนะคะ” หญิงสาวพูดด้วยท่าทางเป็นกังวล ในขณะที่คนเป็นเจ้านายเอาแต่เปิดแฟ้มกัมหนังกัมตาดูงานบนโต๊ะไปมาอย่างไม่มีี่หระ

“คุณจักรกริชกับแสงด้วย ทำไมไม่ปลุกพ่อเลี้ยงก่อนเวลา คราวหลังต้องเผื่อเวลาเตรียมตัวเดินทางหรือเผื่อเวลาถูกเงินไว้บ้างนะคะ เกิดเรื่องขึ้นมาเราจะได้อาวิธีแก้ไขได้ทัน ไม่เป็นแบบคราวนี้อีก”

“ครับคุณดาวิภา” จักรกริชเป็นฝ่ายออกหน้ารับ ในขณะที่ศิลาไม่คิดจะห้ามปรามการออกปากบ่นของเลขาฯ สาว ถึงแม้ว่าในความคิด

เป็นจริงตามตำแหน่งที่นี้เขาจะเป็นใหญ่ที่สุด ไม่เคยมีใครกล้าคัดค้าน หรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาตัดสินใจ แต่ดาวิภาเป็นข้อยกเว้น ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกของแม่นมคนสนิทที่เลี้ยงเขามาตั้งแต่เกิด

อีกฝ่ายเป็นทั้งเลขาฯ และน้องสาว แม้จะเจ้าระเบียบไปบ้างในบางเรื่อง แต่ศิลาารู้ดีว่าดาวิภาทำทุกอย่างไปเพราะความปรารถนาดี หลายครั้งหลายคราที่เขาต้องขอขอบคุณความรอบคอบของหญิงสาวที่สามารถจัดการงานทุกอย่างได้อย่างดีเยี่ยม ทั้งยังถือว่าเป็นหนึ่งในคนสนิทที่เขาไว้วางใจมากที่สุดอีกด้วย

“พ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงฟังทีวี่พูดบ้างไหมคะ” คนพูดถามด้วยน้ำเสียงและท่าทีอ่อนนอกอ่อนใจ ไม่รู้ว่าเมื่อคืนพ่อเลี้ยงไปทำอะไรที่ไหน มา ถึงได้ดูราวกับคนอดหลับอดนอนมาแบบนี้ แฟ้มนั่นถืออ่านมาสิบห้านาทีแล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอ่านรู้เรื่องหรือเปล่า

“ฟังอยู่ ตีมน้ำหน้อยไหม คอแห้งแล้ว แสงไปเอาน้ำมาให้วี่” คำตอบรับของพ่อเลี้ยงทำเอาดาวิภารู้สึกอยากบีบคอเจ้านายตัวเองขึ้นมาตื้อ ๆ พ่อเลี้ยงศิลา วงศ์วัชรไพศาล เป็นบุคคลที่กวนประสาทได้หน้าตายที่สุดเท่าที่เธอเคยพบเจอมา

“ถ้าอ่านไม่เข้าหัว พักเถอะค่ะ ค้างอยู่แฟ้มนี้มาตั้งแต่วีเริ่มพูดตอนนี้วีคอแห้งแล้ว พ่อเลี้ยงล่ะด่าล้าหรือยัง”

จักรกริชเกือบจะหลุดหัวเราะออกมาเสียงดังแล้ว หากไม่คิดว่าจะต้องรักษามารยาท เขาเองก็คิดเหมือนกับคุณดาวิภา วันนี้พ่อเลี้ยงดูไม่สดชื่น คงเป็นผลพวงมาจาก...เรื่องเมื่อคืน

“กริช แม่ให้กลับไปกินข้าวเย็นที่บ้านใช่ไหมวันนี้” ศิลาปิดแฟ้มงาน เมินเฉยต่อสายตาดับผิดของเลขาฯ สาว ทำที่หันไปเอ่ยถามพูดคุยกับลูกน้องคนสนิทเรื่องอื่นแทน

“ครับพ่อเลี้ยง”

“งั้นกลับบ้านกัน ทุกคนเลย วิด้วย จิบน้ำเสร็จจะฝากโทร. บอกแม่ให้ที่ว่ากำลังกลับไป” ฝ่ามือหนาตบลงบนไหล่ของหญิงสาวเบา ๆ

ก่อนจะหมุนตัวออกจากห้องทำงานตรงไปยังโซนล็อบบี้ของทางโรงแรม

ศิลาอยู่ที่นี่มาตั้งแต่เกิด โรงแรมแห่งนี้เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองที่เขารัก

ภูแสงดาวเป็นโรงแรมที่ใหญ่ที่สุดของเชียงใหม่ มีที่พักทั้งแบบโซนตึกและแบบบ้าน คนที่มาพักสามารถดื่มด่ำกับวิญญา สูดกลิ่นไอความเย็น ชมน้ำค้างธรรมชาติได้อย่างใกล้ชิด และที่สำคัญนอกจากโรงแรมแล้ว อีกหนึ่งธุรกิจที่ทำให้ภูแสงดาวแตกต่างจากที่อื่นคือ ไร่ภูแสงดาว พื้นที่ที่ศิลาได้ให้ชาวเขาและคนท้องถิ่นประกอบอาชีพมีรายได้ นักธุรกิจนักลงทุนหลายคนก็เจอเขามักยื่นข้อเสนอซื้อพื้นที่ตรงนั้นในราคาที่สูงเสียดฟ้า แต่ศิลาไม่เคยคิดขาย ส่วนหนึ่งเพราะเขายังจำคำสอนของพ่อได้ดี

‘บ้านคือบ้าน จงจำไว้ว่าพื้นที่ตรงนี้ไม่ใช่บ้านของใครคนเดียว แต่มันเป็นของเราทุกคน’

ศิลาในวัยเด็กไม่เข้าใจเท่าไรนักถึงสิ่งที่พ่อพูดจนวันที่เขาเติบโตขึ้น พ่อจากไปตั้งแต่เขาอายุสิบแปด ทั้งภาระหน้าที่เอาไว้มากมาย หลายปีที่ศิลาต้องสูดทนกัดฟัน กว่าพ่อเลี้ยงหนุ่มจะเข้าใจในคำว่าบ้านของเราที่พ่อเคยสอนไว้

ตำแหน่งผู้บริหารที่ได้รับทำให้ศิลาได้เรียนรู้ว่า ไร่และโรงแรมภูแสงดาวเป็นอาชีพ เป็นปากท้องของคนงานอีกหลายร้อยชีวิต พื้นที่ตรงนี้ผูกไว้ด้วยสายสัมพันธ์ของคนหลายครอบครัว ถ้าหากเขาละทิ้งตรงนี้เพื่อขายเอาความสบาย มันก็ไม่ต่างอะไรจากคนเห็นแก่ตัวที่พวกพ้อง ศิลาทำไม่ได้ และจะไม่มีวันทำเช่นนั้นเป็นอันขาด...

“ธรรอยู่เชียงใหม่ สัญญาณ์ไม่ค่อยดีเลย... อ๊ะ ขอโทษครับ”

ศิลาหยุดเดินแล้วหันไปมองตามเสียงของลูกค้าคนหนึ่ง เพื่อสอดส่องดูแลความเรียบร้อยตามความเคยชิน ร่างบอบบางที่เห็นเพียงแค่อันหลังกับกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนชวนให้นึกไปถึงใครบางคนที่เขา

ทิ้งเอาไว้ที่โรงแรมในตัวเมืองเมื่อเช้านี้

คล้าย...

“พ่อเลี้ยง รถพร้อมแล้วครับ” เขาเรียวกที่กำลังจะก้าวเดินไปทางต้นเสียงเป็นอันต้องหยุดชะงักลง จักรกริชมองตามคนเป็นนายไปยังจุดที่ยังซุลมุนวุ่นวาย พลังพยักพยิดให้หนึ่งในพนักงานหญิงเดินตามไปดูแล

“ไปดูลูกค้าที่ว่าต้องการความช่วยเหลืออะไรหรือเปล่า”

“คะคุณจักรกริช”

“พ่อเลี้ยงจะกลับบ้านเลยหรือเปล่าครับ หรือว่าจะอยู่รอก่อน”

จักรกริชเอ่ยถามคนเป็นนาย ด้วยเข้าใจไปเองว่าพ่อเลี้ยงหนุ่มคงกังวลเรื่องของลูกค้าตามปกติอย่างทุกครั้ง

“ไม่เป็นไร กลับเลย” คนตัวสูงเอ่ยปิดเสียงเรียบ มุ่งหน้าไปยังลานจอดรถ เลิกให้ความสนใจแก่สถานการณ์เล็กน้อยที่เกิดขึ้น ศิลารู้ดีว่าพนักงานที่ตัวเองคัดสรรมา มีประสิทธิภาพมากพอที่จะรับมือกับเหตุการณ์หรือปัญหาขั้นพื้นฐานทั้งหมด ดังนั้นเขาไม่ควรยื่นมือเข้าไปแทรกแซง

“คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ” เสียงของคูร์ณีร้องถามสายธารสายหน้าพลาถคิดในใจว่าตกลงเมื่อไหร่ใครเป็นฝ่ายชนใครกันแน่ ไม่ใช่เขาหรือเธอที่เผลอเดินไปชนอีกฝ่าย

“ไม่ครับ คุณล่ะ ผมขอโทษนะครับที่ไม่ทันระวัง”

“ฉันท่างหากคะไม่ทันระวัง ขอโทษอีกครั้งนะคะ” หญิงสาวในชุดเดรสกรวยทรายสวมหมวกทรงโตบอกกล่าวด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด เป็นจังหวะเดียวกับที่พนักงานสาวของทางโรงแรมเดินมาถึง

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะคุณลูกค้า”

“ไม่มีอะไรครับ แค่เดินชนกันนิดหน่อย ขอตัวนะครับ” ร่างบางเป็นฝ่ายปลีกตัวออกมาจากวงสนทนา คนตัวขาวเดินไปทิ้งตัวลงนั่งรอ

มุมหนึ่งของโซนลือบปี ทอดสายตามองวิวพระอาทิตย์ที่กำลังจะตกดิน เบื้องหน้า มันสวยงามพาให้จิตใจสงบ เหมือนยืนมองดูภาพวาดศิลปะขนาดใหญ่ที่ถูกสร้างสรรค์จากธรรมชาติ เป็นสิ่งที่ห่างหายจากชีวิตไปนานแสนนาน จนเกือบลืมไปแล้วว่าบนโลกใบนี้...ยังมีอะไรอีกมากรอให้เขาไปเห็นด้วยตาของตัวเอง

“ได้ห้องพักแล้วครับคุณสายธาร แต่ว่าแบบบ้านเต็ม เหลือแต่แบบห้องบนดินนะครับ” ลูกน้องของเหมือนไฟที่ผันตัวมาเป็นสารพัดรับรถชั่วคราวยื่นส่งกุญแจห้องกลับมาให้คนตัวขาวรับไป

“ขอบคุณมากนะครับ ถ้าไม่ได้คุณผมคงลำบากแน่ แต่ว่าเมื่อกี้ผมโทร. คุยกับพี่ชายแล้ว คุณไม่ต้องเสียเวลามาอยู่เฝ้าหอรอกครับ ผมยังไม่มีกำหนดกลับ” สายธารโทร. คุยกับเหนือชลแล้วจริง ๆ เขาอยากมาพักผ่อน ถ้าขึ้นมีคนมาคอยตามเฝ้าจับตาดูทุกฝีก้าวแบบนี้ มีหวังอีต้อัดตายพอดี

“ครับ ผมทราบแล้ว คุณเหมือนไฟโทร. มาบอกเมื่อสักครู่นี้ แต่ท่านประธานกำชับว่าถ้าต้องการอะไรให้คุณโทร. บอกผมได้ทันทีเลยครับ” นามบัตรขนาดทั่วไปถูกส่งมาให้สายธารรับไปแต่โดยดี คนตัวเล็กหยิบมันมาเก็บลงกระเป๋าเสื้อเพื่อสร้างความสบายใจให้แก่คนมอง

“อ่า...ใช่ ผมอยากได้รถสักคันไว้ใช้ คุณพอหาให้ได้หรือเปล่าครับ”

“เอารถผมไปได้เลยครับ”

“อ้าว แล้วแบบนั้นคุณจะใช้อะไรขับล่ะครับ”

“ผมมีครับ คุณสายธารไม่ต้องห่วง คุณจำเป็นต้องใช้มันมากกว่าละเวลานี้ถ้าไม่มีรถทำอะไรลำบากมากนะครับ” คนพูดยึดกุญแจรถใส่มือเรียวเชิงบังคับกลายเป็นไม่ให้ปฏิเสธ สายธารรู้สึกว่ามันน่ากลัวเหมือนไฟมีความคล้ายคลึงกับเจ้านายของตัวเองค่อนข้างสูง จะบอกว่าย่างงืดดีละ ไม่เชิงเผด็จการ แต่รู้จักวิธีพูดที่จะทำให้เรายอมทำตามคำสั่งได้ในแบบที่ไม่ต้องออกแรงให้เห็นเลย

สายธารกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้งหลังจากลูกน้องของเหมือนไฟขอตัวกลับไป ห้องพักที่เหลืออยู่สำหรับคืนนี้คือชั้นห้าของโซนติก เป็นห้องที่มีเตียงเดี่ยวขนาดใหญ่ มองเห็นวิวภูเขาสูงสลับซับซ้อน สวยแต่ไม่ใช่มุมที่ดีที่สุดของโรงแรมแห่งนี้ เท่าที่อ่านรีวิวดอนนั้งรถ คนส่วนใหญ่ที่มากมักจะเลือกพักเป็นแบบบ้าน เพื่อที่จะได้มองเห็นวิวไร่ชาทอดยาวเป็นแนวชั้นบันไดสุดลูกหูลูกตา พื้นหลังรายล้อมด้วยเทือกเขา

ตอนเช้าจะได้สัมผัสหมอกกับวิวพระอาทิตย์ ส่วนกลางวันมีดาวเดือนให้นอนชม เป็นที่พักหลักพันที่ได้วิวเหมือนราคาหลักล้าน ฟังดูเหมือนเวอร์วัง แต่สายธารคิดว่ามันไม่เกินจริงเลยในตอนที่มาถึง ขนาดว่าห้องที่เขาได้ไม่ใช่ตำแหน่งที่สวยงามที่สุดของโรงแรมภูแสงดาว แต่ภาพเบื้องหน้าที่ปรากฏอยู่ในสายตา ณ เวลานั้นก็ยิ่งถือว่าสวยมากอยู่ดี

สายธารไม่ได้ลงไปรับประทานอาหารมื้อเย็นเพราะยังรู้สึกเหนื่อยเพลียจากการเดินทาง กิจกรรมแรกที่โรงแรมภูแสงดาวของคนตัวเล็กจึงไม่ใช่การไปรับประทานอาหารเหนือชั้นชื่ออย่างที่ใครหลายคนมักชอบทำ แต่เปลี่ยนมาเป็นการนอนแช่น้ำอุ่นผ่อนคลายร่างกายแทน

เขาเรียวยาวทอดยาวอยู่ใต้กระแสน้ำอุ่น สายธารหลับตาลงเอนหัวฟังพาดไปกับขอบอ่าง พลังครุ่นคิดถึงกิจกรรมในวันพรุ่งนี้ เขาอยากขับรถเล่นไปชมรอบ ๆ เสร็จแล้วช่วงเย็นค่อยไปเดินเล่นไร่ชา ถ่ายรูปวิวเก็บไปฝากเหนือสลักหน่อย คงพอจะทำให้คนที่รอเขากลับไปหาอารมณ์ดีขึ้นมาได้บ้างละนะ

นี่เป็นการกลับมาขับรถอีกครั้งในรอบหลายเดือนของสายธาร คนตัวเล็กอุ่นวยอยู่กับการปรับเบาะรถกับกระจกข้างเข้า ๆ ออก ๆ อยู่เกือบยี่สิบนาที กว่าที่ทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทาง เข็มขัดนิรภัยถูกมือเรียวยาวดึงขึ้นมาคาดล็อกเอาไว้ตามกฎจราจรและความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด ลมหายใจร้อนที่ขัดกับอากาศหนาวเย็นตอนเช้าถูกพ่นออกมา สายธารค่อย ๆ ขับรถไปตามการนำทางของจีพีเอส สถานะที่

ห้องเที่ยวแรกของวันนี้ที่เขาเลือกคือบ่อน้ำพุร้อน อยู่ถัดจากโรงแรม
ภูแสงดาวไปเพียงห้าถึงหกกิโลเมตรเท่านั้น

อากาศยามเช้าของเขียงดาวเย็นสบาย สายธรรถึงเลือกที่จะเปิด
กระจับเอาไอเย็นเข้ามาแทนที่เครื่องปรับอากาศของรถยนต์ เป็น
ความโชคดีอย่างหนึ่งที่ถนนหนทางของที่นี่ไม่ได้คดเคี้ยวเลี้ยวลดแบบ
พวกเนินเขาสูง แต่เป็นถนนทางราบที่มีเลนกว้าง ขับขี่ได้อย่างสะดวก
สบาย

ทางไปบ่อน้ำพุร้อนตามที่ป้ายบอกไว้เป็นถนนสายหนึ่งที่ดี
ผ่านหมู่บ้านเล็ก ๆ สุดทางของถนนไม่สามารถขับรถต่อไปได้ สายธรร
จึงเลือกทิ้งรถไว้ตรงลานกว้าง แล้วเปลี่ยนเป็นเดินเท้าเข้าไปแทน มือ
เรียวขยับเสื้อคลุมให้มันกระชับมากขึ้น ยามที่ลมพัดเอาความหนาว
เย็นเข้ามาปะทะ

“ไต่ก่อนเจ้า ไต่เจ้า” เสียงคุณป้าวัยหกสิบอัปในชุดชาวบ้านทั่วไป
ยืนตะโกนร้องขายของอยู่ที่เพิงไม้ข้างทาง ถัดไปมีร้านรวงที่เหมือนจะ
เอาผักผลไม้หลากหลายชนิดมาวางเรียงขาย ตลอดตามแนวยาว
สองข้างทางมีของกินของที่ระลึกหลากหลาย ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็น
งานฝีมือ

“เอาไต่หกฟองครับ” สายธรรเลือกหยุดที่หน้าร้านหนึ่ง กำนัน
เรียวชี้ไปยังไต่หกกระทำในชะลอมขนาดเล็ก มันเป็นความตั้งใจที่เขา
อยากจะทำไต่หกไปต้มตามวิธีอีกเช่นเคย มาบ่อน้ำพุร้อนทั้งที หาก
ขาดกิจกรรมนี้ไปคงเหมือนมาไม่ถึง

“ไต่หกแก่นชาวเจ้า” (ไต่หกฟองยี่สิบบาทจ๊ะ) หญิงชราตอบด้วย
ภาษาท้องถิ่นท่าทางยิ้มแย้มใจดี แต่สายธรรฟังไม่ค่อยออก คนตัวเล็ก
อาศัยตัวช่วยจากป้ายราคาที่ถูกเขียนเอาไว้แทนการทำความเข้าใจ

“ยี่สิบบาทไต่ใหม่ครับ”

“เจ้า เอาไปต้มต้บบ่อน้ำร้อนตางในกะได้เจ้า แจ้ละไว้สุกแล้วค่อย
กินเนื้อ” (ใช่จ๊ะ เอาไปต้มที่บ่อน้ำร้อนข้างใน แช่ไว้สุกแล้วค่อยกิน

นะจ๊ะ) ประโยคบทสนทนาเนิบช้าทำเอาคนฟังถึงกับเหม่อปาก สายธาร ฟังไม่ออกแต่พยายามเดาสุ่มจากอากัปกิริยาท่าทางคนพูด จับใจความ ได้ประมาณว่าให้เอาไข่ไปต้มด้านใน แล้วอะไรสักอย่าง

“ให้เอาไปต้มข้างในไข่ไหมครับ”

“เจ้า”

“ขอบคุณนะครับ”

“ยินดีจ้าต้นกเจ้า แอ่วฮือม่วน ๆ เน้อ” (ขอบคุณจ๊ะ เทียวให้สนุก นะจ๊ะ) พอยื่นมือไปรับของกับเงินทอนมาถือไว้ ถ่ายรูปชะลอมไข่ของตัวเองเสร็จสรรพแล้วถึงเดินต่อ กลิ่นมันเผากับข้าวโพดปิ้งหอมฉุยลอย ตลบอบอวลยั่วน้ำลาย สายธารเหล่มองของกินข้างทางพลางกอดเก็บ ความอยากของตัวเองเอาไว้ก่อน เพราะไม่อยากจะอะไรให้พระรุงพระรัง

ภารกิจต้มไข่ดูจะไปได้สวย สายธารนั่งจับเวลาไปตามคำบอก ของปายที่ถูกปักทิ้งเอาไว้ ห้านาทีผ่านไปไข่สดก็กลายเป็นไข่ต้ม คน ตัวขาวหิบบ้างนกรกระทำต้มสุกมากะเทาะเปลือกออก ก่อนจะนั่งตีเม็ดำ ทิวทัศน์ไปพร้อมกบละเลียดชิมไข่ต้มฝีมือของตัวเอง

บอกไปก็ไม่รู้จะมีใครเชื่อหรือเปล่า...เพราะนี่เป็นครั้งแรกเลยที่ สายธารได้ทำอะไรแบบนี้ด้วยตัวเอง ริมฝีปากหยักกระตุกยิ้มขึ้นน้อย ๆ ในตอนที่ยกมือถือขึ้นมากดถ่ายรูปภาพไข่ต้มในมือ เขาแค่อยากบันทึก ภาพเก็บเอาไว้

สายธาร วัฒนวานิช ในวัยสี่สิบห้าปีต้มไข่ได้แล้ว

อันที่จริงอยากเล่าอวดให้ใครสักคนฟัง แต่เรื่องแบบนี้เขารู้ดีว่า คงไม่มีใครมานั่งชมกันว่าเก่งหรือก สู้เก็บเอาไว้ตีใจคนเดียวว่าจะ เหมาะมากกว่าป่าวประกาศออกมาให้คนอื่น ๆ หัวเราะเยาะ...

พระอาทิตย์ในตอนสายเริ่มขึ้นสูง เป็นผลให้หมอกและอากาศ เย็นในยามเช้าจางหาย สายธารลุกขึ้นในตอนเช้าต้มเหลืออยู่เพียงครึ่ง คนตัวขาวเดินทอดน่องแกว่งชะลอมกลับไปตามทาง หลังจากเดินเที่ยว ชมบริเวณโดยรอบจนพอใจ ลานจอดรถของบริเวณหมู่บ้านเริ่มมีคน

เดินพลุกพล่าน

ร่างบางแหวะซื่อซ่าวโหดบึ้งตึงไม้ติดมือไปหนึ่งฝักตามความตั้งใจแรก ก่อนจะกลับไปทีรถเพื่อเตรียมตัวเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวถัดไป คนตัวขาวฮัมเพลงคนเดียวในรถอย่างอารมณ์ดี สองข้างทางมีต้นไม้สูงใหญ่คล้ายอุโมงค์ต้นไม้ ช่วยเป็นร่มเงาคอยบังแดดให้อากาศไม่อบอ้าว

สายธรรารู้สึกสดชื่น...

แต่ความสุขในชีวิตของวัฒนวานิชคนนั้นองนั้นมันไม่เคยยืนยาวเสียจริงหะหนึ่งที่สายธรรละสายตาจากถนน รถหุ้คันหนึ่งกลับพุ่งตัวออกมาจากซอยด้านข้างด้วยความเร็ว ระยะห่างที่เกิดขึ้นมีมากพอให้สายธรรห้กหลบข้ามไปอีกเลน แต่เพราะดวงตากลมใส่ดันเหลือบไปเห็นลูกสุนัขตัวหนึ่งที่กำลังจะข้ามถนนในช่วงระยะเวลาเดียวกัน ร่างบางถึงได้เกิดอาการลั้งเล

ปิ่น!

เสียงบีบแตรดังก้องสะท้อนไปทั่วทั้งถนน มันเป็นการตัดสินใจที่ต้องอาศัยความเร็ว สายธรรต้องเลือกระหว่างปล่อยให้ตัวเองเจ็บกับอาจทำให้ลูกสุนัขต้องตาย ivaเท่าความคิด คนตัวขาวตัดสินใจปล่อยคันเร่งประคองรถเข้าหาคู่อกรณี เสียงบีบแตรซ้ ๆ ของรถฝั่งตรงข้ามเหมือนเป็นการด่ากราดถึงความโง่เง่าในสิ่งที่เขาเลือกกระทำ

แต่แล้วยังไง...รถชน เราต่างเจ็บตัว แต่ถ้าห้กหลบ ลูกสุนัขตัวนั้นต้องตาย...ฟังดูเหมือนง่ายตาย แต่สายธรรไม่ยอมกทำให้ใครตายอีกแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคน...หรือแม้แต่สัตว์ตัวเล็ก ๆ

อย่าต้องให้มีใครตาย เพราะเขากอีกเลย...